Prijs 11 Cts.

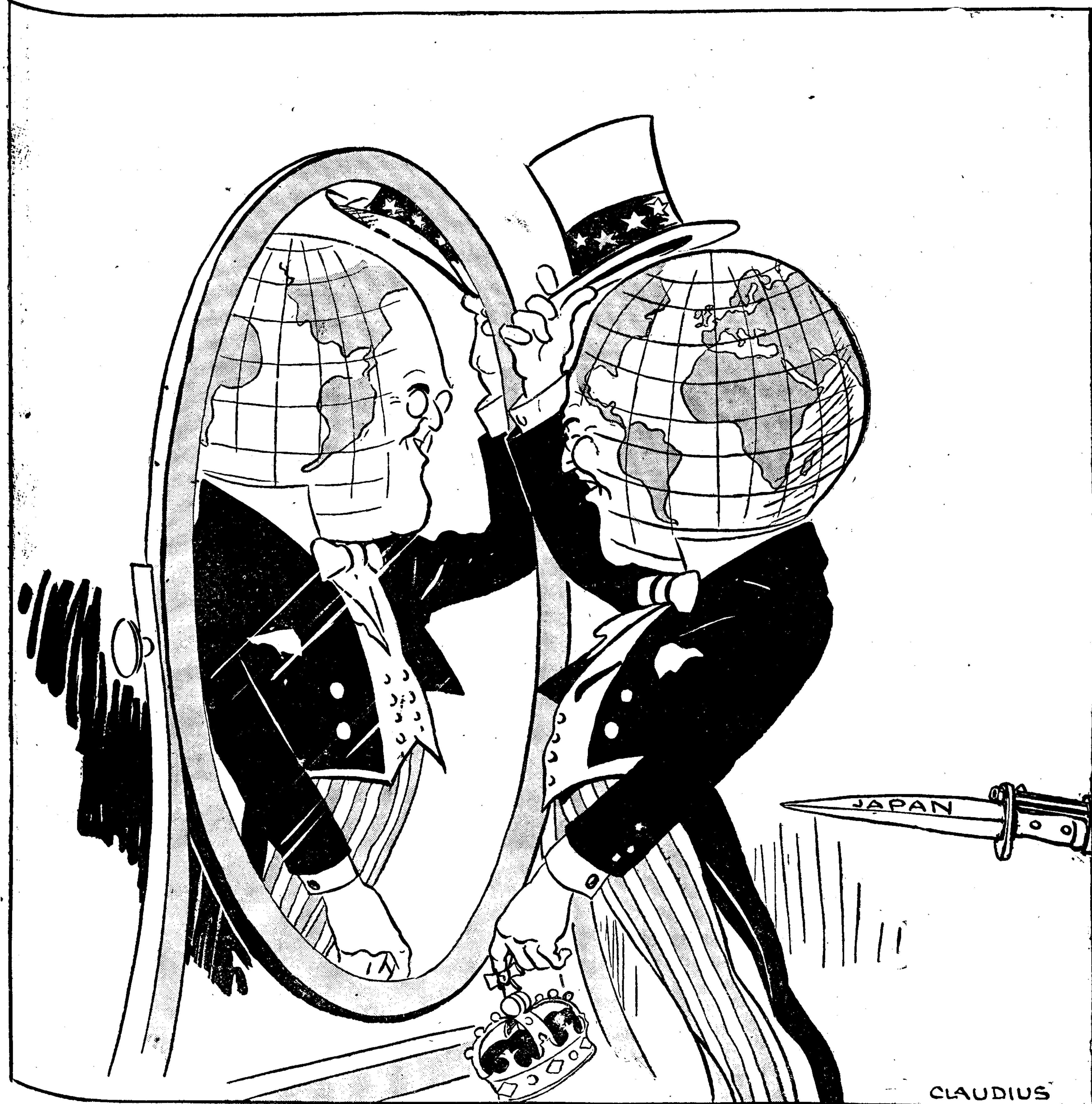
Zaterdag 13 December 1941
4e jaargang Nr. 123

DE MISTHOORN

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

Franklin, met gezwollen hoofd
(van al het goud, door hem geroofd),
Staat ingespannen na te denken
welk deksel hij zijn bol zal schenken.
De Jap komt wreed zijn spel verstoren;
daarover zult u nog wel hooren!

Eenheid in eigen gelederen

Onze artikelen over de noodzakelijke concentratie der Nederlandsche nationaal-socialisten hebben overal in den lande weerklank gevonden en ofschoon het aanvankelijk niet in onze bedoeling lag om thans op dit onderwerp opnieuw terug te komen, noodzaken de binnengekomen brieven ons, om deze netelige kwestie nog eens aan te snijden.

Voorop moeten wij stellen, dat het nationaal-socialisme van zijn aanhangers een d a a d verlangt, d.w.z. een positieve actie, welke gevoerd moet worden naar de door den Führer of diens gevolmachtigden gegeven richtlijnen. In ons land is de N.S.B. — en hierover moet eindelijk nu alle twijfel worden opgeheven — de aangewezen organisatie, die land en volk in nationaal-socialistischen zin moet reorganiseeren. Om dezen arbeid tot een goed einde te kunnen brengen, is een bundeling van de daarvoor beschikbare krachten noodzakelijk. Iedere nationaal-socialist zal naar vermogen ingeschakeld moeten worden en zal in de gelegenheid moeten worden gesteld zijn krachten in dienst van het geheel te stellen.

Deze samenwerking is eerst mogelijk, wanneer de tegenstelling tusschen de vroegere N.S.N.A.P. en de N.S.B. is opgeheven en hier wringt nu de schoen. Want er zijn een aantal functionarissen en leden dezer N.S.N.A.P., die op grond van *een bewust gegeven verkeerde voorlichting* — wij willen dit nadrukkelijk vaststellen — met de armen over elkaar blijven zitten en afwachten, tot het politiek getij keert. Deze houding is doelloos en tegelijkertijd onwaardig. In haar stopzettingsbesluit van 27 September l.l. heeft de partij van Dr. van Rappard aan de N.S.B. **d e v o l l e k a n s** gegeven en we kunnen niet minder verwachten, dan dat zij haar eigen besluiten nakomt. Wanneer de N.S.B. immers het Nederlandsche volk wil winnen, moet zij in staat zijn de ideologische en politieke vorm te zijn, waarin alle voorstanders van de nieuwe orde elkaar kunnen vinden en wanneer de N.S.B. een dusdanige houding aanneemt, dat deze vereeniging mogelijk is, mogen enkele functionarissen der N.S.N.A.P. het verlangen van duizenden harer leden tot positieven arbeid in de e e n i g e beweging niet tegenwerken.

Doordat de N.S.N.A.P. geen positieven arbeid kan verrichten, zou zij zoodoende alleen n e g a t i e f werken en, met hoe goede bedoelingen overigens ook bezield, i n f e i t e e e n i l l e g a l e, w a n t n i e t g e o o r l o o f d e a c t i e v o e r e n t e g e n d e N. S. B.

De Misthoorn is als onafhankelijk politiek orgaan niet direct belanghebbend in deze aangelegenheid. Wanneer wij er op aandringen, dat thans een dergelijke samenwerking tot stand komt, desnoods met terzijdestelling van hen, die zelfs nu nog de beruchte oud-Hollandsche kruidenierspolitiek willen voeren, dan doen wij dit, omdat de strijd om ons volk in de eerste plaats de eenheid in eigen gelederen noodzakelijk maakt. Het oogenblik daarvoor zal nooit beter gekozen kunnen worden. Nu de joodsch-kapitalistische kliek vrijwel de geheele wereld in den oorlog heeft gestort, waarmede wellicht onze overzeesche bezittingen ook gemoeid zullen zijn, moeten wij één gesloten front vormen van vastberaden Germaansche strijders. En wat zou een mooier geschenk zijn ter gelegenheid van het tienjarig bestaan der N.S.B. als de verzoening en de vereeniging aller gelijkgezinden? Na tien jaren strijd en verdeeldheid thans de eenheid!

De Führer in den Rijksdag

Met Duitschland tegen het kapitalisme!

Zooals steeds wanneer de Führer spreekt, hield de wereld den adem in, omdat zij de geweldige historische beteekenis van het oogenblik voelde. In tegenstelling tot de opgeblazen maar inhoudslooze zwetserijen van den heer Churchill en de schijnheilig-hitserige „praatjes bij den haard" van Roosevelt, die vergeten zijn, zoodra zij zijn verklonken, staan de grootsche redevoeringen van den Führer, waarin de geweldige krachten der wereldgeschiedenis culmineeren. Als Adolf Hitler spreekt, dan heeft hij a l l e n, onverschillig wie of wat of waar zij zijn, iets te zeggen.

Grootscher dan ooit wellicht was de redevoering die de Führer Donderdag j.l. in den duitschen Rijksdag hield en waarin hij mededeeling deed van het beslui van de Rijksregeering en de italiaansche regeering om Japan in zijn dapperen strijd tegen de plutocratisch-joodsche machten der zgn. „Nieuwe Wereld" te steunen. Onder stormachtige toejuichingen van de vertegenwoordiging des volks deelde Hitler mede, dat zonder voorafgaand overleg geen der betrokken landen (Japan, Duitschland, Italië) een afzonderlijken vrede met den gemeenschappelijken angelsaksischen vijand zouden sluiten, terwijl ook na de overwinning de drie verbonden machten ten nauwste zullen blijven samenwerken voor de vestiging van een betere wereld.

Door het historische besluit van de Rijksregeering, dat zonder twijfel genomen is in overeenstemming met alle europeesche verbondenen, zijn nu tenslotte de fronten in dezen grooten wereldstrijd onmiskenbaar vastgelegd.

Tegenover de krachtige, fiere naties der nieuwe ideologie staan de vertegenwoordigers van oude en verworden stelsels, van bloedige geweldsystemen of matelooze uitbuitingsstelsels. Uit de ellende van kapitalisme, democratie en bolsjewisme hebben zich de groote genieën ongewerkt, die de volkeren der wereld zullen leiden naar een schoone toekomst. Een toekomst, die niet slechts een vooze belofte is, zonder reëelen ondergrond, maar die i n d e r d a a d datgene zal verwezenlijken, waarvoor enkelingen tientallen van jaren streden, maar dat zij nimmer konden verwezenlijken. Eerst de nationaal-socialistische beweging, geleid door het stuwende genie van een door de wereldvoorzienigheid geroepen Führer, blijkt in staat een geheel werelddeel te bezielen voor den grooten strijd, die allen r e c h t zal brengen.

Voor Nederland kan geen twijfel bestaan omtrent de houding, die het heeft aan te nemen. Verraden door een karakterlooze knechtenregeering, die onze koloniën, de trotsche werkelijkheid van ons volksche zijn, in handen speelt van den eeuwigen erfvijand, staan wij vastbesloten achter den Führer en zijn verbonden strijdgenooten. Ook w ij willen staan aan de zijde van hen, die het recht en de waarheid niet zien in schijnvrome huichelarij en eerlooze volksmisleiding, maar die gelooven in een hechte, kameraadschappelijke samenwerking der volkeren, waarin aan ieder het recht van leven wordt toegekend.

Nederland staat achter den Führer, die ook z ij n Führer is. Nederland wil meestrijden tegen de verderfelijke machten van het joodsche kapitalisme en het joodsche bolsjewisme voor een nieuw Europa, waarin het zijn vrijheid naar eigen ge... gaanschen aard zal beleven. Moge de dag niet ver meer zijn, dat ook wij als een eensgezinde natie te land en ter zee de wapens voeren voor ons heilig recht. Het bloed verloochent zich niet, zegt men in deze landen. Ons bloed zal zich niet verloochenen! Tezamen met Duitschland en het herboren Europa willen ook wij onzen strijd voeren, naar ons kunnen en ons kennen, maar met inzet van onze geheele persoon van de geheele natie. Mogen weldra onze zonen bereid staan deze kusten te verdedigen tegen elken indringer en mogen zij uitvaren over de zeeën om de legende van den Vliegenden Hollander tot levende werkelijkheid te maken.

Nederland: met Duitschland tegen het kapitalisme!

(Ongecorrigeerd)

SCHAAMTELOOZE KRITIEK VAN „DE TELEGRAAF"

DE FILM „IK BESCHULDIG"

Indien wij gewild hadden, zouden wij week na week, in deze kolommen gewag hebben kunnen maken van de tallooze kleine stekeligheidjes, die het dagblad „De Telegraaf" onderbroken op den nieuwen tijd en alles wat daarmee samenhangt pleegt te plaatsen. Wij hebben het niet gewild, ten eerste omdat de puntigheden van „Neerlands meest gelezen dagblad" meestentijds tot die lezers, die het blad hebben uitverkoren tot hun lijforgaan en daarnaast geen andere groote bladen lezen, niet luide spreekt (ook de democratische perspropaganda van vóór Mei 1940 was zacht en vleiend, zgn. beschaafd), en er dus pas op den langen duur vergiftigingsgevaar bestond voor de abonné's, en ten tweede, omdat wij meenden, dat bevoegde instanties ook bij dit blad eenige schoonmaak zouden houden ten einde het frisch, modern en volksbewust te maken.

Nu deze schoonmaak uitblijft en het lezerspubliek van „De Telegraaf" zich allengs kenmerkt als het hetzpubliek bij uitnemendheid, dat niet schroomt te pas en te onpas de zoo hoog geprezen „eigen meening" uit te kramen, meenen wij goed te doen ook „De Telegraaf" eens in haar ware gedaante te belichten. Wij kunnen dat doen aan de hand van een tweetal gegevens. Daar is in de eerste plaats een filmrecensie in het Zaterdagavondblad van 6 December, gewrocht door J. M. Lücker en luidende (in extenso) als volgt:

„IK BESCHULDIG"

Over de euthanasia

Op motieven van den roman „Sendung und Gewissen" van Hellmuth Unger is onder regie van Liebeneiner een film gemaakt, die handelt over de euthanasia, dat is het verhaasten van den dood bij ongeneeslijke zieken door verdoovende middelen. „Geniet voor drie", zeggen de affiches van deze film, die haar aanprijzen „als het tragische conflict tusschen twee bevriende dokters, waarin tevens een probleem van zeer bijzondere beteekenis wordt opgeworpen." Dit probleem heeft echter, zeker in ons land, waar christelijke opvattingen over leven en dood prevaleeren, die lijnrecht tegenovergesteld zijn aan die, welke de film verdedigt, geen enkele aantrekkelijkheid.

Wie — kunnende kiezen tusschen andere filmpremières van deze week, zooals „De moderne Blauwbaard" in het City Theater en „Pour le Mérite" in het Rembrandt-Theater — negen kwartier „amusement" verwacht met „Ik beschuldig", zal bemerken, dat hij met die film een probleem voorgezet krijgt, dat hem in het geheel geen ontspanning brengt, doch dat tusschen die beide andere filmonderwerpen ook in het geheel niet op zijn plaats is. Dat het dus, met andere woorden, niet geschikt geacht kan worden als ontspanningsproduct voor het groote publiek. Nergens maakt deze strijdvraag om het thema zich in de film vrij van haar filmische kwaliteiten.

J. M. Lücker

Allereerst een kleinigheid, die misschien onbelangrijk schijnt, maar wonderwel in het raam van de geheele recensie past.

„Geniet voor drie" slaat n.l. niet op deze film, maar is een gedeelte van een slagzin, die de directie van het Tivoli-theater in Amsterdam lanceert en die betrekking heeft op het geheéle programma van dit theater. Met andere woorden: de recensent, die den lezers suggereert, dat zij van deze film n i e t zullen genieten, zegt daarmee tevens, dat haar aankondiging valsch is. Deze indruk moet bij 't groote Telegraaf-publiek, dat natuurlijk maar oppervlakkig leest, versterkt worden door de listig verstrengelde mededeelingen over andere theaters met andere films, die zoo kennelijk wèl amusement, resp. ontspanning brengen. De heer Lücker maakt zich dus schuldig aan een voor een recensent zeer noodlottige partijdigheid, die bovendien nog iederen reëelen grond mist. Immers, een film, die het publiek van begin tot eind door haar uitnemende technische en dramatische kwaliteiten boeit, zou geen ontspanning bieden? Juist deze rolprent, waarvan het gegeven zoo veel hooger ligt dan bij de gemiddelde films, is een voortreffelijk exempel van de nieuwe duitsche kunstbeschouwing, die er wars van is een voortdurende stroom van laag-bij-de-grondsche moraal en karakterloos amusement over het volk uit te storten, doch zich haar volksopvoedende taak helder voor oogen heeft gesteld. Wij zijn er van overtuigd, dat ons volk déze films meer waardeert dan de lol-, gijn- en smijtfilms van een voorbije periode en dat nog vele duizenden volksgenooten de bioscoop mijden, omdat zij er tè dikwijls smakelooze en wanstaltige producten voorgezet kregen. De beste meerderheid van ons volk streeft naar zelfverheffing en geestelijke vorming, en wanneer „De Telegraaf" zich dit in haar gesmoorde sensatiezucht niet bewust is, dan heeft zij haar volksvoorlichtende taak misverstaan.

Ons volk mag het nieuwe Duitschland dankbaar zijn, dat het thans iets anders krijgt te zien dan de perverse zinnelijkheids„kunst", die het duitsche volk voor de machtsovername moest verwerken en die zooveel onheil heeft gesticht. Wij hebben dan ook tot onze voldoening vastgesteld, dat het publiek, dat — ondanks de waarschuwing van „De Telegraaf" — deze film in grooten getale is gaan zien, met niet verslappende aandacht de ontwikkelingen op het witte doek volgde en zeer voldaan huiswaarts keerde. Het geen in flagrante tegenstelling is tot 's heeren Lückers meening als zou het prevaleeren van christelijke opvattingen over leven en dood in ons land dit filmwerk van iedere aantrekkelijkheid ontblooten.

Wij kunnen den heer Lücker hier verzekeren, dat een volk in diepste wezen nooit dogmatisch denkt en dat de dogmatisch-christelijke opvattingen omtrent leven en dood dan ook geenszins gemeengoed zijn van ons volk, doch slechts tot de aangemeten harnas-principes van een kleine groep verstarde „Lebensverneiner" behooren.

Tot goed begrip van den lezer het volgende: Het probleem, dat reeds velen auteurs stof gaf voor een werk en dat ook in deze film wordt opgeworpen is dit: Mag een arts een ongeneeslijk zieken patiënt, die vóór zijn sterven maanden van ondraaglijk lijden zal moeten doormaken, verlossen van deze kwellingen door zijn dood met de hem ten dienste staande middelen te bespoedigen?

Ons antwoord, tevens het — nochtans onuitgesproken — antwoord der film en het duidelijk geuite antwoord van het publiek, is j a. Ja, om dezelfde redenen, waarom het slachtoffer in het drama „ja" zei: omdat het leven voor ons zooveél beteekent, zooveel méér dan voor hen, die zijn einde zouden willen rekken tot een martelenden lijdensweg. Juist omdat het leven, en niets anders, voor ons het richtsnoer is van het leven zèlf, daarom verwerpen wij ieder levensvreemd dogma als leidinggevend. Het nationaalsocialisme, dat ons gebracht is door hen, die het leven in zijn sterkste affecten doorstonden en verstonden en die het bloed en den bodem erkenden als de levendragende elementen, dit nationaalsocialisme is de eenige levensbeschouwing, die alléén uitgaat van en inkeert tot h e t l e v e n. Het nationaalsocialisme is d e r e l i g i e v a n h e t l e v e n. En wanneer omstandigheden den nationaalsocialist in een toestand plaatsen, die het schoone, goddelijke leven ontluistert en tot een wreede verminking maakt, dan eischt deze nationaalsocialist om der wille van de hoogheid van dit aardsche leven het recht tot sterven. Zooals elke volksgenoot de **p l i c h t** heeft voor zijn vaderland te sterven, wanneer dit zijn leven vraagt, zoo heeft hij evenzeer een **r e c h t** om te sterven, wanneer een ongeneeslijke ziekte het leven tot een hel maakt. En dit vraagstuk vol menschelijkheid is een vraagstuk, welks oplossing gevonden wordt in het brandende leven zelf en niet in een kil en star dogma. Het volk heeft dan ook de film „Ik beschuldig" met intense belangstelling gevolgd en velen zijn zich den ernst van een probleem bewust geworden, dat men niet in een korte recensie met weinige woorden kan bagatelliseeren, omwille van zekere christelijke opvattingen, die in beperkten kring aanhang hebben.

Het is duidelijk, dat kritieken als de hierboven aangehaalde ten scherpste veroordeeld moeten worden. Wanneer dezelfde recensent een oppervlakkige film als „Die gute Sieben" een opgetogen bespreking ten deel laat vallen, dan geeft hij blijk van een zeldzaam gebrek aan inzicht omtrent de volksopvoedende taak van de film. En dat, terwijl juist in dezen tijd de volksopvoeding welbewust en met vereende krachten moet worden aangepakt!

(Vervolg op pagina 9)

Een foto uit de Telegraaf met een onderschrift, dat omtrent zijn bedoeling aan duidelijkheid niets te wenschen overlaat.

Zonderlinge praktijken van het Blaauwhoedenveem

Wie zich de moeite wil getroosten om een wandeling te ondernemen naar de noordelijke regionen van onze schoone Amstelstad, zal daar een enorme watervlakte vinden, waarop zich vele schepen voortbewegen.

Voor den Amsterdammer zelf is slechts een plasje water.

En toch, het Y geeft aanleiding tot overpeinzingen. Zie het voor u liggen, zoo ver het ook reikt: een onafzienbare reeks van laadkranen en schepen, langs de oude loodsen en pakhuizen. Dit alles, het getuigt van Hollands grootheid, van Nederlands roem. Hier was het dat Amsterdams en voor een groot deel deel ook Hollands toekomst werd gebouwd. Hier ook was het, dat stoere, fiere Germanen, onze voorouders, den naam van ons volk een klank van oud goud, van kracht, hielpen geven.

Men zou geneigd zijn te veronderstellen, dat diegenen, die daar dagelijks arbeiden, die dag aan dag uitzien over deze oneindigheid, zij het dan ook maar een klein vleugje van die ruimheid in zich droegen. Dat zij zouden beseffen, dat die oude glorie herleven kan en zal. De man, die gevoel heeft voor natuur, voor historie, moet, wanneer hij vanuit zijn met glas omgeven kantoor uitziet over de kranen en schepen, ook die geestesgesteldheid in zich hebben, zult gij zeggen.

Helaas, de werkelijkheid is anders. Ergens aan het Y, met name aan de Handelskade, rijzen de koelhuizen van de N.V. Blaauwhoeden- en Vriesseveem als monumenten van handel en scheepvaart omhoog.

Dagelijks kan men de vele arbeiders zich naar hun werk zien begeven. In zomer en winter, in zon en sneeuw, in regen en wind, werken zij daar. Dag aan dag, jaar aan jaar. Eén week in de twee maanden ligt het bedrijf echter stil. Dan worden de arbeiders, dezelfden, die er voor zorgen, dat jaarlijks aan een lunch of diner de commissarissen zelfgenoegzaam hun tantième kunnen opstrijken, ontslagen. Wachtgeld is een woord, dat de directeur niet kent. Laat de werkers maar ten koste van de gemeenschap komen. Daarom zouden de „heeren" geen boterham met eventueele clandestien gekochte boter gesmeerd, minder eten.

De onderdirecteur, een welverzorgde man, een heer, uiterlijk althans, pleegt tegenover buitenstaanders te praten van „zijn jongens", daarmee bedoelende zijn, let wel „zijn" arbeiders. Dat deze man, deze vaderlijke patroon, echter voortdurend door een escorte naar huis moet worden gebracht, omdat anders „zijn jongens" zijn vaderlijke gevoelens beloonen met een eind hout, zie, dat verzwijgt hij.

Zoo was daar ook een werker van de vuist onder de velen, die er hun dagelijksch brood verdienden. Hij liep naar de 60 jaar en zag dien verjaardag met schrik tegemoet.

„Maar hij kon dan toch heerlijk van zijn pensioen genieten" zullen onze gepensioneerde volksgenooten zeggen en zij zullen vertellen van hun huisje buiten, van hun tuin. Zeker, eigenlijk zou hij dat moeten. Maar het pensioen van dezen werker bestond uit zegge en schrijven f 3.— ouderdomsrente. De heeren directeuren konden echter van hun tantièmes en dividenden geen afstand doen en den arbeider een pensioen geven. Niet als een aalmoes, maar als een recht, een recht, dat ieder heeft, die zich moe en krom gewerkt heeft in dienst van de gemeenschap.

Deze werker dus, had geen visioenen van een rustig leven, van een uitrusten na jaren arbeid. Als een schrikbeeld stond hem zijn zestigste verjaardag voor oogen.

Hij mocht dien echter niet bereiken, want de dood rukte hem weg. De directie stuurde een krans, en meende daarmede reeds meer dan genoeg te hebben gedaan. Zij spraken over den „plichtsgetrouwen werker", maar berekenden inmiddels, dat zij nu een jonge kracht tegen de helft van het loon van den overledene konden aannemen. Voor hen was de kous af.

Daar was echter nog de vrouw, die was achtergebleven, wier eenige steun was weggenomen. Koud gierde de wind langs de straten en de kachel moest worden aangemaakt. Het leven ging verder, zij moest eten, ze moest verder leven, al leek het haar ook vrij doelloos.

En zij ging een zwaren gang naar het gebouw aan de Handelskade en vroeg aan den vaderlijken onderdirecteur een bescheiden, o zoo bescheiden pensioentje. Maar aangezien haar man maar een doodgewone arbeider was geweest, zoo'n man met een pet op, had hij daar geen recht op. Voor ditmaal was het Veem wel zoo goed een uitzondering te willen maken en zegde haar een kleine uitkeering gedurende twee maanden toe. Zoo'n uitkeering, die te klein voor tafellaken en te groot voor servet was.

De twee maanden vergingen en de uitkeering naderde zijn einde.

Nogmaals klopte zij aan, maar kreeg te hooren, dat zij trachtte een zaakje te maken van het overlijden van haar man. Men kon haar immers alles zeggen, men kon haar trappen en beleedigen, want zij was maar een gewone vrouw van een arbeider.

Blijkbaar was de heer onderdirecteur zelf ook van meening, dat hij ietwat beleefder had kunnen zijn, want eenige weken later ontving zij den volgenden brief:

Mejuffrouw,

In antwoord op Uw verzoek deelen wij U mede, dat wij, gezien de redenen, die U tot staving van dit verzoek opgeeft, voor U een uitzondering willen maken en de tijdelijke uitkeeringen nog gedurende zeven weken, dus uiterlijk tot eind Februari willen continueeren.

U gelieve echter in het oog te houden, dat ook wij op zware lasten zitten, zoodat wij niet kunnen doorgaan met de uitkeering van deze vrijwillige ondersteuning. De tegemoetkoming die wij U tot eind Februari willen verstrekken zal groot zijn f 10.— per week, ingaande 13 Januari 1941, echter met de uitdrukkelijke bepaling, dat hieraan geen enkel recht kan worden ontleend en dat daardoor geen precedent in het leven wordt geroepen.

Wij verzoeken U dan ook deze aangelegenheid als vertrouwelijk te beschouwen.

Hoogachtend,
N.V. Blaauwhoeden-
Vriesseveem
w.g. Terwey.

En dat schrijft een onderneming, die in haar jaarverslag besluit om f 90.000.— te reserveeren!

Goddank zullen straks in het nationaal-socialistische Europa, dergelijke wantoestanden verdwijnen.

Dan zullen de werkers van vuist en kop hun ouden dag verzorgd zien door de gemeenschap, waarvoor zij werkten.

En daarom is het ook, dat deze heeren Terwey en consorten zich „echte Nederlanders" voelen, die kwijlen wanneer zij de stem van een jood of Mevrouw van Buuren via radio-Oranje hooren. Zij zijn het, die den nieuwen tijd angstvallig trachten te remmen. Mogen de arbeiders weten en beseffen, dat hij niet te remmen is.

GEEN JOODSCHE STRAATNAMEN MEER!

In de goede dagen van weleer was het gebruikelijk, onze groote mannen te eeren met sigarenmerken en straatnamen. Dat was goedkoop en netjes — hoeksteenen van het fundament van Hollandsche burgerlijkheid.

Laat ons zwijgen over de sigarenmerken; de mortius nil nisi bene..! Laat ons het alleen over de straatnamen hebben. Wie er het Amsterdamsche straatnamenboekje op naslaat — in andere plaatsen is het er veelal niet beter mee gesteld — heeft daar wonderlijke ontmoetingen. Hij doet er vreemde en ergerlijke ontdekkingen. Vreemd, omdat blijkt, dat zoovelen wier tijdelijke faam nooit uitsteeg boven een zeer plaatselijke bekendheid, hun lang vergeten nagedachtenis in een straatnaam vereeuwigd zien. Ergerlijk omdat de waarlijk groote namen zoo dikwijls vergeten (?) werden.

Practische bezwaren zullen het moeilijk maken op dit terrein op groote schaal tot schoonmaak over te gaan. Voorzichtigheid dient daarbij betracht te worden. Op één punt echter dient terstond en radicaal te worden ingegrepen. Alle straten, pleinen, grachten, parken en wat dies meer zij, die de namen van joden dragen, moeten — en met spoed! — verdoopt worden. Amsterdam bijvoorbeeld bezit — en wij maken allerminst aanspraak op volledigheid — een Sarphatistraat en een Sarphatipark, een Jozef Israëlskade, een Albert Hahnplantsoen, een Wertheimpark en een Da Costastraat. Wij hebben er jaren, tientallen van jaren soms tegenaan moeten kijken en het moeten dulden, hoe men deze Palestijnen rangschikte onder de „groote" Nederlanders. Beter dan een lang betoog illustreert de houding thans nog door zoo talrijke volksgenooten aangenomen de gevolgen dezer opvattingen. Mogen daarom ook hier de betrokken autoriteiten ingrijpen en een naamsverandering in arischen zin doorvoeren.

Joden en Goud

Treinen, die vroeg in den ochtend uit Amsterdam naar het zuiden vertrekken, zijn overvuld. Nog steeds maken de joden een te groot percentage van de reizigers uit. Men kan het treffen, dat men in een met joden gevulde coupé komt te zitten en zoo deelgenoot wordt van hun onderlinge gesprekken, die voor ons weliswaar vaak oninteressant zijn, maar tegelijk meestal een eigenaardigen kijk op hun „handel" en hun jiddische bedrijvigheid te zien geven.

Zoo hoorden we onlangs:

— Nah, en waag ga' je naag toe?

— Ik zit aan de kant van Maastgicht tegenwoogdig.

— Nhiks ghedaan, man, nhiks ghedaan; daag zit nhiks. De Achteghoek moet je in. Daag hebben de boegen nog ghoud ghenoegh.

Verder kreeg het gesprek een meer technische wending en kwam men op goudschaaltjes en derzelver zuiverheid (?)

Wij vragen:

Zwermen de joden nu nog uit over onze boeren om te trachten — als hun laatste werk in Nederland — hen af te zetten en daarna wat extra's (zie onderstaand persbericht) te verdienen?

SMOKKELHANDEL IN GOUD EN DIAMANTEN

Aan de Belgische grens

Aan de Nederlandsch-Belgische grens bij Budel zijn twee Belgen aangehouden, die voor een waarde van honderdduizend gulden aan goud en diamanten bij zich droegen. Zij zijn naar de gevangenis overgebracht.

(Handelsblad 15-11-'41)

De landelijke bevolking in Nederland moet tegen de joden beschermd worden en tegelijkertijd arme duivels zooals de twee bovengenoemde Belgen, die verleid konden worden om eer en vrijheid voor hen in de waagschaal te stellen.

Het aantal reisvergunningen voor joden is nog steeds te groot!

DE STEM VAN DEN ARBEID.

NA OSS: REGOUT!

Naar arbeidseer en arbeidsvrede

„Toen in millioenen en millioenen harten de prediking van het socialisme weerklank had gevonden en het brandend verlangen was geboren eens te zullen zijn bevrijd, te zullen zijn verlost uit de knellende ketenen van het plutocratische kapitalistische uitbuitingsstelsel, zongen millioenen en millioenen langs de wegen waarlangs ze optrokken naar den nieuwen tijd het machtige lied met de prachtig melodie van den vlaamschen volksgenoot De Geyter: „Ontwaakt, verworpenen der aarde”. En op dundoeken gespannen boven hun hoofden, op wapperende vanen en in de in alle talen gedrukte en overal ter wereld verspreide brochures en pamfletten en vlugschriften, overal .... overal weer werden zij aan dien komenden dag herinnerd door die zoo fascineerende woorden: „Ontwaakt.... verdoemden in 's hongers sfeer....” In hun door stof en tranen verdofte oogen glommen nieuwe glanzen, hun harten sprongen op in nieuwe levenskracht en in nieuwe moed en nieuwe vreugd klinken hun stemmen éëns zoo hard: ook die anderen die nog sliepen, gebogen zaten achter weefgetouw, gekromd gingen over den akker, vermolmden op kantoor.... zij moesten weten van dien nieuwen Dageraad, die kwam.. ook voor hen mocht 't leven geen vloek blijven; ook voor hen woei de wind over de duinen van het vaderland; ook voor hen zongen de nachtegalen in het voorjaar en bloeien de bloemen in den zomer....

Doch niettemin werd een ernstige strijd gestreden: Een ernstige strijd? Neen.... een bittere strijd.... een bittere, zelfs ongelooflijk bittere strijd, want in de ontwikkeling van deze volksbevrijding was het sterkste wapen: de staking. Verdiende je een hongerloon? Verrekte je van nooddruft? Hadden je kinderen geen kleeren? Je gooide neer je werk.... en je eischte! Je eischte meer loon! Je eischte een redelijken arbeidstijd van acht uur! Je eischte.... eischte! Betaalde de baas je niet in al dien tijd, dat je 't vertrapte om te werken dan deed de Bond het wel. Deed de Bond het ook niet meer? Was er dan zelfs geen rat meer in de wereld die eindelijk om je dacht? Dan.... ja.. .. dan had je de staking verloren..

Moeten wij nog vertellen, *hoe* er geleden is en wat er geleden is in de duizenden gezinnen van arbeiders, menschen, zooals u en wij.... die vochten voor hun geluk, voor hun gezin, voor hun vrouw en hun kinderen...... en die door dien strijd hetzelfde geluk.... dat gezin.... die vrouw.... en die kinderen naar de hel zagen gaan? Als de broodtrommel leeg was, spaarde vader, die stond te posten z'n stuk brood zonder boter of vet uit z'n mond voor z'n vrouw en de vrouw gaf het aan de bleeke kinderen....

En als de strijd gewonnen was? Dan was het een cent loon meer per uur.... of twee cent.... of misschien wel drie en je lag zooveel weken, maar ook soms maanden, achter op! Haal het maar weer in! Maar.. .... de vakbond had de overwinning behaald.... er kwam een feestvergaring.... er kwam een spreker met een wit boord om z'n nek.... er kwam een fanfare....: „ontwaakt, verworpenen der aarde....” en er ontwaakten er weer zooveel meer. Want die cent.... of die twee cent .... of desnoods die drie cent: *die* dèden 't hem.... En de overwinning by een eerstvolgende staking was des te zekerder, omdat de patroon hoe langer hoe minder te zeggen kreeg.... en de stoel van meneer Polak of van meneer de Miranda of van meneer Roestam Effendi was eveneens des te veiliger....

Klassestrijd! Dat had de ontwaking gebracht! Klassestrijd! Haat en tweedracht, vernietiging en verkrachting, ruïneering en verstoring van al datgene, wat de opbouw der samenleving, wat de samenleving zelf beteekende!

Wat is samenleving? Samenleving beteekent niet: elkander het leven onmogelijk maken, het leven elkander niet gunnen, het op joodsche wijze intrigeeren, onrust zaaien en tweedracht! Samenleving beteekent: deze wereld met elkander voor elkander.... bewoonbaar maken!

S a m e n l e v e n! Dus ook samen — werkgever en werknemer — de bezitter van de productie, middelen en materialen èn de verwerker, hetzij hij hoofdarbeider is dan wel handarbeider, of hij in de kolen werkt dan wel in de kluiten, in de fabriek dan wel op zee.... samen: werkgever en werknemer: in gemeenschappelijk belang.... tot groei en bloei van dat wat door gemeenschappelijke energie en kracht wordt gevormd: dus niet meer als voorheen: de uitbuiting of de uitsluiting van de éëne groep door de andere, maar een volledige erkenning van beide zijden van elkanders volwaardigheid in het noodzakelijke productieproces: de volledige erkenning bovendien van elkanders rechten: rèchten dus ook van.... de verworpenen der aarde die dáárdoor geen „verworpene” meer is.... waardoor het prachtige lied van 't marxistische propaganda-apparaat zijn leugenachtigheid ging bewijzen.

Met deze gedachte voor oogen krijgt het deze week aangeplakte affiche van het N.V.V. met den slagzin:

„WERKERS! REIKT ELKAAR DE HAND VOOR ARBEIDSEER EN ARBEIDSVREDE!”

al een zeer bijzondere beteekenis. Wèrkers! Dat zijn zoowel zij die als procuratiehouder of directeur in dienst staan van hun N.V. als dé kerels, die in overall en werkpak achter de machines staan! Dat zijn zoowel zij die de belangen van hun firma vertegenwoordigen op conferenties in spiegelzalen met parketvloer, als zij die in het schaftlokaal bij radiomuziek hun happie verwerken. Reikt elkaar de hand.... eerst dan zal een betere samenleving kunnen ontstaan, waar niet meer de arbeider de ontrechte, de gebogene is, zooals wij hem deze week weer eens leerden kennen in ons mooie Zuid-Nederland bij de beroemde aardewerkfabriek van de heeren Regout, die meer gebaat zijn voor hun portemonnaie met den klassestrijd dan met het thans door het N.V.V. gehuldigde standpunt om door samenwerking tot een betere ARBEIDERS-positie te geraken. Trots alle stakingen en acties hebben de heeren Regout nog nimmer een slok wijn minder gedronken: dan hetgeen thans stond te gebeuren:

DAT ééN VAN ZIJN ARBEIDERS EEN VRAAGGESPREK ZOU MOGEN VOEREN VOOR DE MICROFOON VAN DEN NEDERLANDSCHEN OMROEP,

was die mogelijkheid wèl aanwezig! En in patriarchale machtigheid, gesteund door de heeren van de kerk die hun schapen liefst met de woorden: „beminde geloovigen” betitelen, werd de kans onmogelijk gemaakt, dat het Nederlandsche volk, de Nederlandsche arbeider, de Nederlandsche volksgenoot aan de weet zou komen, *hoe* de toestanden bij meneer Regout zijn en hoe het het NATIONAAL-SOCIALISME is, dat deze bestrijdt in alle felheid, welke slechts denkbaar is! Hier zal een strijd voor den arbeider gestreden moeten worden, waarbij geen heilige huisjes gespaard mogen blijven, omdat het gaat

VOOR DEN ARBEIDER EN ALLEEN VOOR DEN ARBEIDER!

Hier behoeft geen angst te heerschen over een zeteltje, dat verloren zal kunnen gaan, hier zal de strijd ook niet ontweken worden, zooals dit in het verleden maar al te vaak het geval was; hier worde aangepakt.

NA OSS.... THANS REGOUT!!!

Weet u, lezer, wat een decorateur is? Die man schildert versieringen op uw theekopjes en serviezen! Zulk een man verdient bij meneer Regout 75 cent per uur! **WANNEER HIJ ECHTER DEN MOED HEEFT, OM ZICH AAN TE SLUITEN BIJ HET N.V.V.** blijkt het, dat het werk, dat hij onder handen heeft, niet meer noodig is en hij krijgt ander werk! Mindere soort: goedkoop goed.... met het gevolg, dat zijn loon van VIJF EN ZEVENTIG cent per uur teruggezet wordt op VIJF EN VIJFTIG!

Dat is op een loon van f 36.— een vermindering per week van NEGEN GULDEN 60 cent!

Weet u wat een decorateur is? Die man schildert versieringen op uw theekopjes en serviezen! Dat is geen zwaar werk en zoo iemand is geen athleet. Wanneer **HIJ ECHTER DEN MOED HEEFT OM ZICH AAN TE SLUITEN BIJ HET N.V.V.,** blijkt het, dat het werk, dat hij onder handen heeft, niet meer noodig is, en hij krijgt ander werk! Men laat hem zakken gips 4 trappen hoog naar boven sjouwen! Iederen dag weer! De zak weegt 55 kg. en de man zakt in elkaar!

En nu is onze vraag deze: Heeft ooit de aartsbisschop van Utrecht, of hebben zijn trawanten in Breda of den Bosch of Roermond hiervan ooit met een bloedend hart melding van gemaakt!? Hebben zij ooit hierover hun vlammende verontwaardiging uitgesproken? Hebben zij ooit hun leven willen offeren om deze onrechtvaardigheden uit den weg te ruimen?

NEEN!

Evenmin als die andere horden, die in de Meidagen van 1940 hun arbeidskameraden verraadden en naar Engeland vluchtten! Naast het Roode Marxisme, dat de arbeidersklasse opvoedde met schoonschijnende leuzen: met woorden als: „ontwaakt, verworpenen der aarde, zijn het de roomsche salon-marxisten, die den klassestrijd sanctionneeren, omdat zij daardoor de zekerheid hebben, dat HUN zetels veilig en stevig staan!

Kameraden van den arbeid! Het geval-Regout is er één uit duizenden. Hier moet gereinigd worden! Grondig! Maar daartoe geldt slechts één oplossing: één weg:

Reikt elkaar de hand!

En dan niet om tweedracht en vernietiging teweeg te brengen, doch om gezamenlijk den strijd te voeren voor ARBEIDSEER, ARBEIDSVREDE!

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK

President Roosevelt heeft het politieke schaakbord opgenomen en het zijn tegenstander naar het hoofd geworpen. Na een week, waarin de spanning aanvankelijk iets scheen te verminderen — kwamen uit Washington geen berichten van nieuwe onderhandelingen? — is dan, eindelijk, de kogel door de kerk. De Vereenigde Staten en Japan zijn met elkaar in oorlog en de macht der wapenen zal beslissen, nadat een diplomatiek beleid van jaren geen resultaat bereikte. Het Japansche verlangen naar „Lebensraum", waarlijk geen overbodige luxe voor een staat met een bevolking van 73 millioen zielen, die met z'n honderd en negentigen op een vierkanten kilometer moeten leven, en zijn behoefte aan grondstoffen eenerzijds, het streven naar de wereldheerschappij der Anglo-Amerikaansche landen, welken reeds 60 pct. van het aardoppervlak tot hun bezit mogen rekenen, anderszijds, deze onverzoenlijke tegenstellingen moesten uiteindelijk uitloopen op een gewapend conflict. Wie in dezen strijd nu de beste papieren heeft? Beide partijen zijn tot de tanden gewapend, van een verrassing kan moeilijk gesproken worden en de strijd is op het oogenblik dat wij dit schrijven, nog zoo jong, dat het niet mogelijk is uit de binnenkomende berichten betrouwbare conclusies te trekken.

Wel kunnen wij zeggen, dat de oorlog thans het stadium van den strijd tusschen de werelddeelen heeft bereikt. Aan den eenen kant Europa, waarbij wij dan Japan als geplaatst op een vooruitgeschoven, maar zeker niet bij voorbaat verloren post kunnen beschouwen en aan den anderen kant Amerika en Azië, waarbij Engeland de ondankbare rol van Amerikaansche voorpost heeft te vervullen.

Mocht het Amerika dan eindelijk gelukken den oorlog waarnaar het reeds zoo langen tijd verlangend uitzag, te ontketenen, op ander terrein was de groote heer van het Witte Huis — die als ambteloos burger wegens hardnekkigen vervolgingswaanzin vermoedelijk reeds lang in een gekkenhuis zou zitten — al evenmin gelukkig. De Turksche regeering gaf namelijk „niet thuis" toen hij haar liet weten — nota bene via een krantenbericht — dat het land voortaan op hulpverleening ingevolge de „leen- en pachtwet" mocht rekenen. Of Roosevelt mogelijk gedacht heeft, dat het land van de Halve Maan met het prettig lot van Griekenland en Joegoslavië voor oogen zich nu maar plotseling zou haasten met het zenden van een oorlogsverklaring aan de Asmogendheden? De optimist......!

Amerikaansche bladen publiceeren het plan om in 1943 een groot expeditiecorps naar Europa te zenden. Met z'n vijf millioen man, z'n oorlogsmateriaal enz. enz., ziet het er op papier wel vreesaanjagend uit. Maar papier is geduldig, zelfs wanneer het de toekomstdroomen van den heer Roosevelt betreft. En wij vreezen dan ook, dat er, voor het zoover is, nog heel wat whisky door de keel van Winston Churchill zal moeten loopen....

De Britsche leeuw, die er na zijn laatste Afrikaansche avontuur verstandig aan zou doen een bekwamen tandarts op te zoeken, heeft gebruld. Er waren eens dagen, dat dit gebrul een siddering door de wereld deed gaan. Maar sinds Noorwegen, sinds Duinkerken, sinds Griekenland en sinds Kreta, liggen die dagen achter ons. En de landen die dit gebrul aanging — bij wijze van Sinterklaasverrassing kregen Finland, Roemenië en Hongarije een Engelsche oorlogsverklaring thuisgestuurd — zijn dan ook niet zoo heel erg geschrokken. In tegendeel: in het Hongaarsche parlement werd zij met gejuich ontvangen..!

Ver van dit strijdgewoel, als ware de vrede reeds teruggekeerd, voltrekt zich de reorganisatie, de éénwording van Europa, dat straks vernieuwd en verjongd krachtig naar voren zal treden. De Duitsch-Fransche toenadering deed weer een stap voorwaarts. Al werden tot op heden nog geen details verstrekt omtrent de politieke beteekenis van de ontmoeting tusschen rijksmaarschalk Goering en den grijzen Franschen staatschef Pétain, één ding staat wel vast: Groot-Duitschland en Frankrijk, de eeuwenoude erfvijanden, gaan elkaar steeds beter verstaan, al het gestook van de overzijde van het Kanaal ten spijt!

BINNENLANDSCH OVERZICHT

In den dorren tuin van Nederlands cultureele leven is de kiem gelegd voor nieuw leven. De instelling van cultuurkamer en cultuurraad is een bewuste poging tot ordening van beeldende kunst en letteren, dans en muziek, film en tooneel, radio en pers, kortom, van alles wat het cultureele leven van een volk uitmaakt.

Dit beteekent Revolutie met een hoofdletter! De kunstenaar van het liberale tijdperk was de min of meer potsierlijk uigedoste bohémien; als hij niet dik in de schuld zat, minstens drie maal in de week van armoede niet kon eten of meer dan een tientje in z'n zak had, werd hij met een scheef oog aangezien en twijfelde men aan zijn waarde voor wat men het cultureele leven beliefde te noemen. Bittere nood en vertwijfeling, honger en gebrek waren naar liberale these de harde leerschool die den waren cultuurdrager vormde. Men staarde zich blind op het gegeven, dat op zichzelf wel juist is, dat een te groote weelde geestkracht doodt, maar tegelijkertijd dacht men er niet aan, dat de drukkende zorg om het dagelijksch brood even energie-verlammend werkt. Dit deed het in zichzelf cultuurloos, rijkgestolen burgermannetje ontstaan, die een jodenfooi betaalde voor het product van den van honger schier crepeerenden kunstenaar, die geestelijk enkele kilometers boven hem uitsteekt.

Dank zij de cultuurloosheid van het burgermannetje had de vertwijfelde kunstenaar dan ook nog het hoofd te bieden aan de concurrentie van de beunhazen: de man die zichzelf een kunstenaarsziel toedichtte, door een flambard op z'n kop te zetten.

Het is, zooals drs. Goedhuys in het laatste nummer van De Waag schreef, niet de vrijheid, die de cultuurkamer beknotten gaat, maar de onvrijheid, welke geboren is uit onderlinge concurrentie en economische afhankelijkheid van een in zichzelf gekeerd cultuurloos stelsel. En het is niet het be-maatregelende keurslijf der bureaucratie, dat de cultuurkamer zich ten doel heeft gesteld, maar, zooals Goedhuys zegt: „de zelfopgelegde beperking uit innerlijke kracht, die levensstijl heet."

Bij deze taak van beschermende ordening wenschen wij de cultuurkamer goede vaart en behouden aankomst, ondanks de lachende en hoonende betweters aan den walkant.

Op de kunstenaars, die bewust en met overtuiging de nationaal-socialistische Revolutie beleven, rust een groote, maar ook schoone taak. Waar blijven de strijdliederen, die niet uit het Duitsch in het Nederlandsch zijn vertaald en op een „geleende" Duitsche wijs ten gehoore worden gebracht? Waar blijven tooneelstukken, boeken en schilderijen, waarin het heroïsche van onzen tijd op waarlijk grootsche wijze tot uitdrukking is gebracht?

Op de erfenis van een heroïsch verleden is reeds teveel geteerd en kan hoogstens de burgerlijke zelfvoldaanheid, waarin wij als volk dreigden te stikken, nog wat verergeren.

HET NIEUWS VAN DE WEEK

4 DECEMBER — O.K.W.: Hangö door de Finsche troepen bezet; de „Stalin" met 6000 man troepen in de Finsche golf naar Duitsch steunpunt opgebracht. — Amerika verklaart de „pacht- en leenwet" ook geldig voor Turkije. — De Suez-Mij. staakt haar betalingen. — Huurverhoogingsbesluit in werking.

5 DECEMBER — O.K.W.: Zware Sovjet-verliezen bij de ontruiming van Hangö; Sovjetaanvallen in den zuidelijken sector afgeslagen. — Geen wijziging in de Turksche politiek. — De onderhandelingen Japan—Amerika worden voortgezet. — Steunverleening aan stilgelegde bedrijven ten laste der desbetreffende bedrijfstakken.

6 DECEMBER — O.K.W.: 25.500 br.t. door Duitsche duikboot tot zinken gebracht; nieuwe zware gevechten in Noord-Afrika ontbrand; Osmussaar bezet. — Engeland verklaart den oorlog aan Hongarije, Finland en Roemenië. — Japan antwoordt op de vragen van Washington. — Dr. A. G. Kröller overleden.

7 DECEMBER — O.K.W.: Belangrijke vorderingen ten zuiden van Moskou; Karmumaeki door de Finnen veroverd. — It. w.m.b.: Zware gevechten bij Bir el Gobi; Britsche aanvallen afgeslagen. — Mobilisatie in de Ver. Staten.

8 DECEMBER — O.K.W.: Duitsch-Italiaansche troepen behalen in het Donetzbekken plaatselijke successen; van 29 Nov. tot 5 Dec. 228 bolsjewistische vliegtuigen vernietigd. — It. w.m.b.: Aanvallen bij Tobroek afgeslagen; Engelsche kruiser voor Tobroek tot zinken gebracht. — Japan in oorlog met de Ver. Staten en Engeland; Japansche luchtaanval op Pearl Harbour; Manilla gebombardeerd; landing op het schiereiland Malakka. — Belangrijke koersdalingen op de Amsterdamsche effectenbeurs.

9 DECEMBER — O.K.W.: Vier koopvaarders (14.000 br.t.) en een torpedojager voor Schotland in den grond geboord. — Japansche troepen bezetten Thailand; zeeslag bij Hawaii-eilanden, o.a. twee Amerikaansche slagschepen verloren. — Mexico verbreekt de betrekkingen met Japan; oorlogsverklaringen van Ned. Indië, Australië en Nieuw-Zeeland. — Nanking-China en Mandsjoekwo achter Japan.

10 DECEMBER — O.K.W.: De luchtmacht brengt de Sovjets gevoelige verliezen toe. Hevige gevechten in Noord-Afrika. — Japansch keizerlijk hoofdkwartier: Japansche luchtstrijdkrachten brengen het Engelsche slagschip „Prince of Wales" (35.000 ton) tot zinken. Japansche bladen melden, dat de Amerikaansche Pacific-vloot voor 70 pct. verloren is. Japansche troepen bezetten Wake en Goeam en landen op de Philippijnen. De Japansche troepen bezetten kong worden bedreigd. Opmarsch naar Singapore. Zeeslag bij Hawaii duurt voort. Britsch ultimatum aan Thailand. — Ciano en Darlan ontmoeten elkaar te Turijn. — Mussert en Goedewagen spreken over de kultuur in Nederland ter gelegenheid van het tienjarig bestaan der N.S.B.

Wat doen we dáár mee?

Er zijn „echte Nederlanders" die vreeselijk verbolgen zijn, dat een stijgend aantal burgemeesters „misbruik maken van hun macht" door gemeentepersoneel en leveranciers aan de gemeente min of meer te pressen aan Winterhulp te geven. Zij hoonen de „vrijwilligheid" van deze gaven en beschouwen dit optreden als een grove inbreuk op de dierbare vrijheid.

Deze „echte" Nederlanders zijn natuurlijk niet te vinden op de vergaderingen, waar de directeur der Winterhulp verantwoording aflegde van zijn beleid. Dan hadden ze kunnen vernemen, hoe er in de practijk lieden zijn, die „hun macht misbruiken" om het Winterhulpwerk te saboteeren. Het is voorgekomen, dat een burgemeester een leverancier aan de gemeente bij zich liet komen en hem zijn ontstemming erover kenbaar maakte, dat deze man, die aan de gemeenschap verdiende, niet weet wat dienen is, door via W.H.N. zijn behoeftige landgenooten te helpen. De man wilde het met een jodenfooi goed maken, maar de burgemeester beduidde hem terecht, dat de tijd van aflaatbrieven voorbij is: tot den burgemeester zou blijken, dat hij ook de gemeenschap dient, werd hij van het verdienen aan de gemeenschap uitgesloten. Later kwam de dominee voor den leverancier een goed woordje doen, want hij, de zielenherder, had zijn gemeentenaren opgedragen niet aan Winterhulp te geven.

Wij vragen ons af, of men dit soort „zielenherders" niet eens in een concentratiekamp het A.B.C. van het christendom kan bijbrengen.

VRIENDEN VAN ROOSEVELT

EEN JOOD OVER JEW-YORK

In het jaar 1933 verscheen de vierde druk van het boek „Joden zonder Geld", van den „amerikaanschen" jood Michael Gold. Het werk werd vertaald door den „hollandschen" jood Joseph Gompers en uitgegeven bij Nijpels te Maastricht. In Maastricht. . de bij uitstek Roomsche stad, waar dag in dag uit minstens een vijfhonderd, misschien nog wel meer priesters van allerlei slag werken.

Nergens wordt de kuischheid, de „zuiverheid" zoozeer gepredikt als in de Roomsche kerk.

Dat een werk als het bovengenoemde in zulk een vrome stad uitgegeven kon worden zonder eenig verzet van de geestelijkheid karakteriseert heel deze schijnvroomheid als misselijke huichelarij.

Elke priester, of hij eenvoudig kapelaan, pastoor of pater was, dan wel behoorde tot de hoogere geestelijkheid, en die het met de deugd van kuischheid ook maar voor 1 pct. [illegible]ende, had alles in het werk moeten stellen om de uitgave van dit boek te verhinderen.

Gold, cynische jood, als zoovelen van zijn rasgenooten, vertelt over zijn vader, dat hij een onbeholpen roemeensche jood was, die het leven gemakkelijk opnam en veel van wijn en zang hield, een man, die vele ambachten gehad had.

En van zichzelf zegt hij: „Mijn vader stierf, toen ik negentien jaar was, Ik was de voornaamste steun van het gezin geweest en nu werd ik rusteloos en ontvluchtte New-York." Met andere woorden: na zijn vaders dood liet hij, de kostwinner, het gezin in den steek. Na allerlei omzwervingen kwam hij in Mexico en werd daar communist. „Sindsdien," schrijft hij, „is het communisme mijn politieke overtuiging."

. . . . . .

In bovengenoemd boek beschrijft de jood Gold de woonwijk van de emigranten, die tevens de jodenwijk is, East-Side, het centrum van de prostitutie.

„De omgeving," schrijft hij, „had op de jeugd een funesten invloed, de meisjes werden er in de armen der prostitutie geworpen, de jongens komen er tot de misdaad. De mensch wordt een hyena; zijn hoogste doel is goud verzamelen."

De joden, die Michael Gold beschrijft, zijn, op een enkele uitzondering na, géén menschen; het zijn beesten in menschengedaante. De straat in de joden- en hoerenwijk waar Gold geboren werd beschrijft hij als volgt: „De straat was altijd opgewonden. Zij sliep nooit. Zij bruiste als een zee. Menschen duwden elkander en keven in de straat. Er waren legers schreeuwende karreventers. Vrouwen gilden, parende honden jankten, kinderen drensden. Een papegaai vloekte. Havelooze joggies speelden onder de vaddestalletjes. Vette vrouwen ruzieden van stoep tot stoep. Pooiers, gokkers en roodneuzige schooiers, kosousies etende politici, boksers in truien."

Dit beeld komt aardig overeen, met wat wij vroeger, in den „goeden tijd", in de buurt van het Waterlooplein in Amsterdam konden waarnemen.

„Er waren," schrijft Gold verder, „honderden prostituées in mijn straat. De deernen lonkten en spotten, maakten wulpsche gebaren tegen mannen, die voorbij gingen. Zij prezen hun waar aan als venters.

Toen ik vijf jaar was, wist ik reeds wat zij verkochten.

Het ergste in onze straat was een stelletje jonge leegloopers. Iedere straat in het East-Side had zoo een stel op den hoek staan. Nooit werkten zij. In de school der misdaad waren zij de meest geschikte leerlingen.

Sommigen van hen waren liederlijke pooiers, anderen sluwe dieven of vervaarlijke knokkers. Zij vochten met de wereld en met elkaar."

(Ook dit beeld komt ons niet vreemd voor, ten naaste bij was het in de jodenbuurt van Amsterdam, Rotterdam en Den Haag evenzoo.)

„Zij," zoo vervolgt de schrijver, „lokten jonge meisjes mee. Iedereen wist er van. Zij hadden een verdieping in een der kazernen. Het eenige meubelstuk, dat zich er bevond, was een smerig oud bed. Hun hol was bekend als het „Kamp". Hier lokten ze argelooze meisjes heen.

Het was een soort sport. Ik heb gehoord, hoe zij er over opschepten en er pret mee maakten. Hun aanvoerder was Kid Lewis. Vroeger was hij bokser geweest. In den ring had hij zooveel opstoppers gehad, dat hij nu niet meer vechten kon. Thans bestond zijn grootste plezier erin, jonge meisjes te verleiden.

Hij ontmoette ze op straat of in een danslokaal en kwam zoo op vriendschappelijken voet met ze. Dan bracht hij ze naar het „Kamp" en gaf zijn bentgenooten een sein.

„Barlow", zeg jij eens „Barlow" aan den Korte, den Dikke en de anderen," beval hij mij eens. Ik wist niet, wat het beteekende. Toen ik „Barlow" had gezegd tot de leden van zijn bende, maakten hun uitvoerige commentaren het mij duidelijk.

Kid Lewis kleedde het meisje dan uit en sloot het in het „Kamp" op. Dan kwamen de anderen binnen, één voor één. Soms kwamen ze allen tegelijk binnen. Dit noemden ze „in gesloten gelederen"."

„Het is," zegt jood Gold verder, „een populair spelletje, overal waar de menschen in beestachtige armoede leven." Natuurlijk is dit een grove joodsche leugen; armoede wordt op meer dan één plaats geleden, óók beestachtige armoede, en ook in Nederland. Doch dit spelletje van beest d r i f t vindt men alleen daar, waar joden in vrijheid leven: in het Rijk van Roosevelt.

Hier volgen nog een paar typen van het volk, dat de Amerikanen in den oorlog drijft, zooals ze beschreven zijn door een hunner. Vooral christen-theologen moeten wat volgt eens met aandacht lezen.

De godsdienstonderwijzer

„In het orthodoxe joodsche geloof kent men geen hellepijnen. Men leert den kinderen niet zich te kwellen door naar hun zonden te zoeken. Men leert hen ook niet, het hiernamaals te vreezen. Maar zij moeten een lange reeks van Hebreeuwsche gebeden onthouden.

Reb Moisje was mijn meester. Deze man was het wandelend, spuwend symbool der verwording van het orthodoxe jodendom. Wat kon iemand als hij ons leeren? Hij was zoo onwetend als een rat. Hij was een vies stinkende, wegkwijnende bedelaar, die nooit iets gelezen had, nooit iets gezien had, die absoluut niets kende buiten zijn onvruchtbare methode om dood Hebreeuwsch te pompen in de hoofden van kleine jongens.

Hij was altijd gekleed in dezelfde lange, zwarte, wollen jas, groen en afzichtelijk door de vlekken van vet en snuif, eten en nog iets ergers. Want deze godsdienstonderwijzer had niets dan afschuw voor de moderne uitvinding van den zakdoek. Hij snoot zijn neus op den grond uit en veegde hem dan met zijn verschrikkelijken mouw af. Pekelharing en uien waren zijn gebruikelijk voedsel. Hij was wreed als een cipier. Hij schepte er een sadistisch genoegen in om jongens met zijn lange, tangachtige vingers te knijpen.

Zijn gelaat was bleek en hoekig als van een lijk; een inktzwarte baard omlijstte het. Hij droeg een kalotje. Zijn oogen glinsterden en schoten onrustig rond als die van een weerwolf, belust op bloed van kleine kinderen."

De joodsche godsdienstonderwijzer, zooals een jood hem ziet. En hier een ander type:

Fyfka, de vrek

„Fyfka betaalde ons geen huur. Hij verschoonde zich nooit en had altijd dezelfde kleeren aan, die hij in het tusschendek gedragen had.

Hij ging nooit eens naar een feestje, een park of een schouwburg. Hij rookte niet, dronk niet en snoepte niet. Hij had nergens behoefte aan.

Aldus speelde hij het klaar om in de maanden, dat hij op ons parasiteerde, van zijn acht dollar per week een tweehonderd dollar over te leggen.

Hij had van Rothschild gehoord en hij wilde in Amerika een zaak gaan beginnen. Deze nul, deze Fyfka de vrek, deze gele slaapwandelaar, deze donkergele aap met zijn lammen arm en zijn heldere, doordringende, melancholieke oogen, deze menschelijke vuilnisbak der ellende, koortsige Rothschild in een vuil hemd, dwaas met een ouden stijven hoed op het hoofd, deze volmaakte mensch had één zwak: dit monster had behoefte aan vrouwen.

„Ja, ja," hoonde Mendel, toen hij Fyfka weer eens bij ons aan tafel zag, „Fyfka probeerde vanavond die dikke Sara in de gang te aaien, maar zij heeft hem een opdonder gegeven en begon te gillen. Vandaag of morgen krijg je nog eens een messteek van een pooier, Fyfka!"

„Je liegt het, ik heb haar nog nooit aangeraakt!" schreeuwde het monster. „Ik heb maling aan de vrouwen. Het eenige waar ze op loeren is je geld."

„Spreek niet over zulke dingen, waar de kinderen bij zijn," zei mijn moeder.

Maar alles werd in ons bijzijn besproken; wij hoorden alles en kenden de vreemde wereld."

Een goede jood

„Praten," schrijft Gold, „is altijd de grootste vreugde van het joodsche volk geweest: een stortvloed van woorden.

Praten is het baseball, het golfspel, het pokeren, de liefde en de strijd van het joodsche volk. Alle bewoners der huurkazerne praatten als ze aan het eten waren. Door de luchtkokers en de vensters dreven brokstukken van hun gesprekken onze woning binnen. De diepe bas van het verkeer in het East-Side begeleidde deze geluiden. Praten. Altijd praten. Het gerinkel van borden, het huilen van zuigelingen, het krollen van katten, vormden het contrapunt van het praten van mannen, vrouwen en kinderen, alsof hun hart zou breken. Praten. Joodsch praten. Zelfs de papegaai van de oude juffrouw Fingermann praatte meer dan andere papegaaien. Mijnheer Fingerman was jarenlang invalide geweest en zijn eenige afleiding had daarin bestaan, dat hij zijn papegaai in het jiddisch had leeren vloeken.

Als we 's avonds aan tafel zaten, konden we den papegaai tegen een denkbeeldigen vijand hooren snauwen. — „Dief! Bandiet! Kozak! Ik spuug op je! Een zwart jaar op je! Verzink in den grond; Rhah, Rhah! Rhah!"

Mijn vader lachte er hartelijk om. „Wat is die papegaai toch een goede jood!" zei hij. „Hij kan vloeken en hij scheldt de goyim uit!"

En dit is dan de eenige „goede jood", die in het boek van den joodschen schrijver Michael Gold „Joden zonder Geld" voorkomt. Alle joden, die in dit boek besproken worden, zijn onmenschen, beesten.

Als men dit boek gelezen heeft, voelt men een neiging bij zich opkomen om zijn mond te gaan spoelen en zijn handen af te wasschen.

Hoewel het een schande blijft, dat boeken als „Joden zonder Geld" in ons land uitgegeven konden worden zonder eenig protest van welke „christelijke" zijde ook, heeft het (al werd daaraan door hen, die de uitgave mogelijk maakten, nooit gedacht) toch ook zijn goede zijde: het leert ons, wie de eigenlijke vrienden zijn van den man, die thans aan het hoofd staat van de amerikaansche regeering, van den woordbreker Roosevelt.

De Talmud leert ons wat Joden zij

De Talmoed is ook in dit opzicht typisch Joodsch, dat alle systematiek in de rangschikking ontbreekt. De meest uiteenloopende onderwerpen zijn in elk tractaat tot een allegaartje gemengd en tallooze herhalingen doen zich erin voor.

Omtrent de rabbinale uitlegging van het gebod: „Gij zult niet dooden" kunnen o.a. de navolgende genoemd worden:

Kidduschin 40b: „Simeon ben Jochai leerde: „Den eerlijksten onder de afgodendienaren zult ge ombrengen."

Tot deze afgodendienaren worden ook de christenen gerekend volgens Maimonides, daar zij het kruis vereeren, waarvoor een buiging wordt gemaakt.

Kidduschin 82a: „Den besten onder de niet-Jodden zult ge dooden!"

Aboda zara 4b: „Een ketter (ongeloovige) mag men eigenhandig dooden."

Makkoth 7b: „Wie een mensch (Jood) gedood heeft, wordt met den dood gestraft, behalve als hij de daad pleegde met het doel een niet-Jood te dooden."

Choscnen ha mischpat, blz. 425 Sjoelchan aroech: „Een elk, die de wet en de profeten niet erkent, openlijk te dooden is een godgevallig werk. Indien dit niet kan, dan moet men hem langs een omweg uit de wereld helpen."

De Joden moeten vreemdelingen onder de volken blijven en een verschrikking voor hen zijn.

In het O. T. vindt men hieromtrent als woorden van den joodschen God:

1. Mozes, hfdst. 26, vs. 3: „Woon als vreemdeling in dit land en ik zal met u zijn en u zegenen; want u en uw zaad zal ik al deze landen geven."

5. Mozes 2, 25: „Te dezen dage zal ik beginnen schrik en vrees voor u te leggen over het aangezicht van alle volken onder den ganschen hemel, zoodat ze, wanneer ze van u hooren, zullen sidderen en bevreesd zijn".

5. Mozes 7, 23: „En de Heere zal ze (n.l. de volken) geven voor uw aangezicht en Hij zal ze verschrikken met groote verschrikking, totdat ze verdelgd worden."

De door den Joodschen God gewilde afzondering der Joden van alle volken.

Hierop hebben o.a. betrekking:

3. Mozes, 20, 26: (De Joodsche God laat weer door Mozes verkondigen) ......„ en ik heb u van de volkeren afgezonderd, opdat ge mijn zoudt zijn."

2. Mozes, 34, 12—13: „Wacht u, dat ge toch geen verbond maakt met den inwoner des lands, waarin ge komen zult" .....„Maar hun altaren zult ge omverwerpen, en hun opgerichte beelden zult ge breken en hun (heilige) bosschen zult ge afhouwen."

5. Mozes, 7, 2—3: „En wanneer de Heer uw God hen (n.l. de andere volken) zal gegeven hebben voor uw aangezicht, opdat ge ze slaat, zoo zult ge ze gaschelijk verbannen (in een andere vertaling staat er „ombrengen"); ge zult geen verbond met hen sluiten, noch hun gunsten betoonen."

„Gij zult u ook niet met hen vermaagschappen, ge zult uwe dochters niet geven aan hun zonen en hun dochters niet nemen voor uw zonen."

Meermalen hoort men van Joodsche zijde tegenwerpen, dat deze gebeden alleen ten aanzien van de volken in Kanaän geldig waren. Maar de Talmoed zelf leert het tegendeel. De beroemde rabbijn Maimonides (1135—1204), die „de Adelaar der Synagoge" werd genoemd, en wiens woord nog op den huidigen dag groot gezag heeft, leert, dat de Joodsche wet te allen tijde letterlijk moet worden opgevolgd. Maar ook uit den modernen tijd kunnen vele uitspraken aangehaald worden. In alle grootere Joodsche gemeenten zijn er Talmoedvereenigingen, wier leden zich onder leiding van een rabbijn met de uitleggingen in den Talmoed bezighouden.

In de „Archives Israélites", het orgaan van den voormaligen minister Crémieux in Frankrijk, vindt men in jg. 1865, blz. 25:

„Wat den Talmud betreft, erkennen we zijn onbeperkte superioriteit boven de mozaïsche wet."

De bibliothecaris van de bibliotheek der Joodsche gemeente te Berlijn schreef in zijn werk „Das Wesen des Judentums", dat hij niet alleen geheel in den Talmudgeest was opgevoed, maar zelfs in zijn jonge jaren nooit eenig ander boek gelezen had dan de rabbynsch-talmoedische geschriften.

Prof. Cohn uit Marburg verklaarde in 1888 onder eede in een proces tegen den leeraar Fenner te Maagdenburg, dat de Talmud ook toen nog als de bron voor alle joodsche moraal beschouwd moest worden.

En wat den laatsten tijd betreft: de Berlijnsche rabbijn Munk schreef in 1924 in de „Zentrale Vereinzeitung" (van den Verein deutscher Staatsbürger jüdischen Glaubens (Vereeniging van Duitsche Staatsburgers van Joodsch geloof) .....„en in verband met het vorige zijn hun uitleggingen (n.l. die van de rabbijnen) bindend voor het Jodendom van alle tijden en plaatsen."

In het in 1935 verschenen „Das jüdische ABC" van de Emil Bernhard Cohn valt op bl te lezen:

„De Schulchan aruch vers voor het eerst in 1565 en is heden ten dage het door het ge Jodendom erkende beslissende boek voor alle Joden".

Zelfs in 1937 nog uitte zich liaansche Jood Elia S. Artom, boek „Het leven van den Jood volgt omtrent de Joden, „die uiterlijk zooveel mogelijk a leven der niet-Joden hebben past":

„Ze blijven echter steeds die overal en in al hun handelin aan hun Joodsche plichten g den zijn."

Artom schrijft dit verschijnse aan de Joodsche gebruiken en schriften, zelfs aan de zuiver lijk schijnende, zoodat het slachten, de sabbath-heiliging besnijdenis en de voorschriften de maaltijden, tot op den hu dag even nauwgezet wordt v houden als vóór 3000 jaren.

Dat aan vele daarvan een r gedachte ten grondslag ligt, vast!

Tegenover de niet-Joden moge zedelijke plichten niet door jood in acht genomen word

Megilla 13b: „Het is den vaardigen (d.i. den Jood) geoo bedriegelijk (tegenover den Jood) te handelen."

Baba mezia 61a: „Het is loofd een vreemde (een go niet-Jood) af te zetten, een w rente van hem te nemen; w ge echter met uw naasten doet (d.i. met een Jood), dan geen Jood zijn „broeder" bedri

...chim 21b. en ook Deut. 14,21: ... zult geen aas (gestorven dier) ... aan den vreemde, die in Uw ...woont, moogt ge het geven om ...en, of ge moogt het aan een ...ood verkoopen."

...schen ha-mischpat 348, 2, ...: „De dwaling van een ...e (akum) te benutten, is ge...d; b.v. hem bij het rekenen ...war te brengen, of hem niet ...n, wat men schuldig is; alleen ..., als hij het niet bemerkt."

...schen ha-mischpat 285, Ha-...Een Jood, die aan een vreem-...ts schuldig is, wanneer de ... sterft en geen akum van die ...op de hoogte is, is niet ver-... de schulden aan de erven te ..."

...schen ha-mischpat 266, 1: Een ...erp, dat een vreemde verlo-...eeft, mag men behouden.... ...gene, die het teruggeeft, be-...en overtreding, omdat hij de ...van den zondaar (den niet-...merkt."

...schen ha-mischpat 156, 5 Ha-...et bezit der niet-Joden is ge-...onbeheerd goed, en iedere ...die het eerst komt, heeft het ...op" (om het zich toe te eige-...)

...schen ha-mischpat 183, 7, Ha-...Als iemand (een Jood n.l.) een ...doet met een niet-Jood en een ...Jood komt, die den eersten ...om den niet-Jood beet te ne-...n maat, gewicht of aantal, dan ... de twee Joden de winst sa-...dee..."

...da zdra, 71b: „Den kinderen ... (d.z. de niet-Joden) is het ...en te stelen, en zij worden ... eenige waarschuiwng een-...g gedood."

...her mizwoth 73c (Amsterd. ...ed-uitgave): „God heeft ons ...n; een goj alleen tegen woe-...te te leenen en alleen dan, ...eer hij zich er toe bereid ver-... zoodat hij geen voordeel er ...trekt en we hem dus niet te ...komen, maar we moeten hem ...elen, zelfs als het ons geen ...el aanbrengt."

...he hoogmoed, haat en ver-... tegenover de niet-Joden als ... van de Joodsche zed-leer

...bathra 114b (ook Krithoth 6b, ...) Joden, wordt menschen ge-... de overige volken ter aarde ... niet menschen genoemd, ...vee."

KERSTMIS EN NIEUWJAAR

Op 24 December a.s. verschijnt een met veel zorg samengesteld, fraai uitgevoerd

Kerst- en Nieuwjaarsnummer van „De Misthoorn",

hetwelk een keur van artikelen van bekende persoonlijkheden op elk gebied bevat ╲ Deze uitgave zal dubbel zoo groot zijn als gewoonlijk ╲ Hiermede vervalt het nummer dat op Nieuwjaarsdag zou verschijnen

Niddah 45a: „Als ezelsvleesch is hun vleesch" (n.l. van de niet-Joden).

Berakhoth, 25a: „Het is verboden het schema (Joodsch gebed uit Deut. 6, 4—9 voor een naakten niet-Jood te lezen, want hun vleesch is gelijk aan dat van den ezel.

Schene luchoth haberith 250: (Amsterdam 1653): „Ofschoon de volken ter wereld uiterlijk op de Israëlieten gelijken, zijn ze toch slechts als apen, vergeleken bij de menschen (Joden)".

Jalkut Rubeni 12b: (Wilmersdorf 1681): „Maar een niet-Jood, wiens ziel uit den onreinen geest stamt, wordt een zwijn genoemd. En daar dit zoo is, is het lichaam van een niet-Jood als lichaam en ziel van een zwijn."

Schene luchtoth haberith, 124b (Amsterdam 1653): „De wereld is geschapen ter wille van de Israëlieten; zij zijn de vrucht, de overige volken zijn de schil."

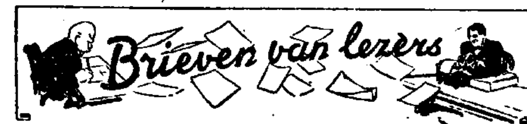
Schabbath 89a: „Wat beteekent de berg Sinaï? (Sinaï = haat) Het beteekent de berg, van waar de haat (der Joden) op alle volken ter wereld is neergedaald."

5. Mozes 7, 16: „Gij zult dan alle die volken verteren, die de Heere God u geven zal; uw oog zal ze niet verschoonen, en gij zult hunne goden niet dienen, want dat zou u een strik zijn".

De beroemde rabbi Chanina schreef: „Als iemand een Jood een oorveeg geeft, dan is het, alsof hij de goddelijke majesteit had geslagen" en ook:

„Als een niet-Jood een Jood slaat, verdient hij den dood." (Sanhedrin 58b).

Sabbath, 67a: Rabbi Simon zei: „Alle Israëlieten zijn koningskinderen".

KAMERADEN

Wie veel met de tram reist, bemerkt, dat het trampersoneel over het algemeen zwaren arbeid verricht onder zeer moeilijke omstandigheden. In koude en duisternis moeten deze menschen op hun post zijn, om te zorgen, dat het verkeer ongestoord voortgang vindt. Zou het geen aanbeveling verdienen dezen menschen dagelijks een portie bonloos warm eten uit de centrale keuken toe te kennen? De directie der Gemeentetram dient een dergelijken maatregel m.i. ernstig in overweging te nemen. Velen zouden er dankbaar voor zijn.

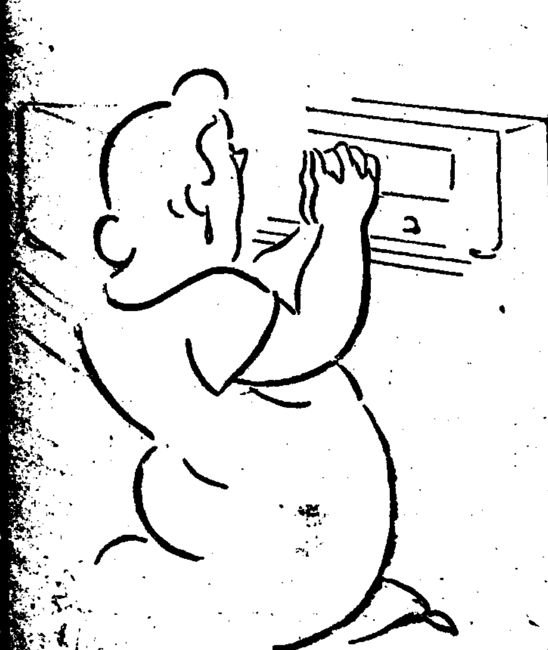
Amsterdam. Met nat.-soc. groet
Hou-Zee. L.

(Vervolg van pagina 3)

Schaamtelooze kritiek van „De Telegraaf"

Het lijkt ons, dat „De Telegraaf" sommige medewerkers kiest met met een nauwgezetheid, die niet de minste verdienste heeft en ernstige schade berokkent aan de gemeenschappelijk aanvaarde taak der pers in dezen tijd. Zuivering is hier geboden, temeer, waar ook de fotoredactie zich te buiten gaat aan dwaze anti-propaganda. De op bijgaande afbeelding weergegeven foto met onderschrift kwam voor in „De Telegraaf" van Zaterdagochtend 6 December. De bedoeling is duidelijk: De brug der zuchten was in Venetië de brug, waarover de veroordeelden zich in de gevangenschap begaven. En er rijdt immers een duitsche tank over deze noodbrug aan het Oostfront....!

Wij meenen, dat een blad, hetwelk zich zijn eigen waardigheid en die der pers in het algemeen zóó weinig bewust is, dat het door onwaardige en onteerende achterbaksch-heid de grootheid van den nieuwen tijd tracht aan te tasten, niet gerechtigd is zijn volksvoorlichtende taak te vervullen. Dat de bevoegde autoriteiten aan deze kwestie zonder meer voorbij zullen gaan, kunnen wij niet aannemen. *Locht.*

Uit den Haarlemschen Jodenhoek

Rechtspraak

Haarlem heeft óók zijn joden, die vanzelfsprekend niet anders zijn dan de joden, die in andere plaatsen verblijf houden.

Verreweg de meesten zijn, vooral door hun buren en door diegenen, die er mee moeten omgaan, niet bijster gezien.

Ook in Haarlem bezetten de joden belangrijke posten in het handels- en politieke leven.

De grootste zaak in metalen was die van de firma Paardebek.

Moos Paardebek, die vroeger op de voetbalvelden in en om Haarlem heel wat te vertellen had (hij was scheidsrechter van den H.V.B., en bestuurslid van de Scheidsrechtersvereeniging te Haarlem) had eenige jaren geleden een „ongelukje". Moos, die zeer rijk is, had zich met behulp van biertjes en sigaartjes onder zeker publiek eenige populariteit verworven.

Rasgenooten in Haarlem keken Moos, vanwege zijn geringe beschaving en mogelijk ook vanwege zijn nu niet bepaald adellijken naam of om andere hun bekende redenen, niet aan.

Moos dan, had een „ongelukje". Het was niet de eerste keer, dat Moos een ongelukje had, maar dezen keer kostte het hem drie maanden gevangenisstraf. Wat was er gebeurd?

Moos Paardebek reed in zijn luxe-auto op een stillen weg, ergens aan den rand van het Gooi. Daar reed voor hem uit, iemand op een motor, natuurlijk een goy. Een oogenblik daarna lag de man voor dood op den weg. Moos had hem van achteren aangereden en vervolgde, zonder zich om zijn slachtoffer te bekommeren, zijn weg, in de meening verkeerende, dat niemand zijn heldenstuk gezien had. Maar dat was niet juist, er waren getuigen en Moos werd aangehouden. Na eenigen tijd werd hij veroordeeld, n.l. wegens dood door schuld, of soortgelijke ietwat vreemde betiteling. In hooger beroep kwam hij er echter met drie maanden af.

Wij leven snel, ook al merkt menigeen dat niet, of wil het niet merken. Zoudt u zich kunnen voorstellen, dat, wanneer nu een van onze volksgenooten door een jood op een dergelijke laffe wijze vermoord werd, deze jood er met drie maanden afkwam? Maar toen waren de rechters „vrij en onafhankelijk" nietwaar? Op één kleinigheid dan na, namelijk de joodsche invloed, die de oorzaak was, dat mijnheer Paardebek er met drie maanden afkwam.

Ach, het woord „volksgenoot" bestond toen nog niet. Dit begrip moest ons, als zoovele andere begrippen, op harde wijze eigen gemaakt worden.

Het prototype

Sinds eenige jaren, komt men zoo nu en dan, in de Haarlemsche winkelstraten een onderen jood tegen, een klein onoogelijk manneke, met schoenen aan zijn platvoeten, die minstens maat 47 zijn. Verdere kenmerken: ietwat zwaaiende, sleepende gang, een groot hoofd, een groote neus en flapooren. Hij verstaat meesterlijk de kunst aan zijn gezicht een onnoozele uitdrukking te geven.

Dit gedrocht had, en heeft misschien nog wel, de gewoonte post te vatten voor een of andere woning, waar jonge meisjes aanwezig waren, of b.v. stonden te kijken.

Hij probeerde dan hun aandacht te trekken en maakte zich daarbij aan een handeling schuldig, die niet nader omschreven kan worden.

Het gaf niet, of hij hier of daar een pak slaag opliep, of door verontwaardigde huisvrouwen een emmer water op zijn jodentronie kreeg, hij ging evengoed zijn gang.

Later werd ook dit joodje voorzichtiger: de wind was immers gedraaid! Hij bezocht toen veel jodenzaken, waar christenmeisjes in betrekking waren. Werken doet dit sujet natuurlijk niet, zoodat de vraag gerechtvaardigd is, waar hij van leeft. Van den nederlandschen steun misschien?

„Ariseering"

In het Julianapark, Haarlem-Noord, had een zekere Mozes Dondorp een groentenzaak.

„Maup" moest onlangs op zéér korten termijn den groentenwinkel uit en dus verscheen er in de Haarlemsche bladen een advertentie, waarin hij zijn groentenzaak te koop aanbood.

Hij „verkocht" de zaak aan een zekeren Wisse en.. werd „knecht" in zijn „vroegere" bedrijf.

De man, die de zaak z.g. gekocht had, zond zijn vrouw er heen — zelf had hij het blijkbaar te druk.

Men vraagt zich af:

Wat is er nu sindsdien veranderd in de zaak van Maupie Dondorp? Dit: vroeger kon de dikke zware jodin, genaamd „mevrouw Dondorp", het werk doen in den winkel en nu.. doet juffrouw Wisse het. De zentjes komen evengoed in de zakken van den jood!

De voddenjood

De firma E. A. de Raay was de grootste op haar gebied in lompen; oud glas, enz. te Haarlem. Deze destijds joodsche firma had joodsch en arisch personeel in haar dienst. Een oude arische voddensorteerder vertelde ons zoo het een en ander over zijn vroegere bazen.

„Weet u wat ze waren?" vraagt hij. „Het waren dweilen, meneer! Dweilen, anders niet!" en de oude man spuwde van verachting op den grond. „Weet u wat ze met ons, niet met de joden natuurlijk, uithaalden? Vaak, in de maand December, kregen we allemaal ontslag. Er was dan plotseling voor ons geen werk meer, het was slap in zaken, er was geen uitvoer, de bekende smoesjes. U kunt begrijpen, dat we een prettige St. Nicolaas, Kerstmis en Oud- en Nieuwjaar vierden. Om steun te krijgen gingen we ons werkloos melden bij de arbeidsbeurs.

Was Nieuwjaar voorbij, dan belden de joden de arbeidsbeurs op en zeiden, dat er weer werk aan den winkel was; ze konden eenige menschen gebruiken.

En wat gebeurde er dan? Dan konden wij weer teruggaan, soms voor minder geld dan we voor dien tijd verdiend hadden. Deed je het niet, dan kreeg je geen steun. Wat moest je dan anders doen, dan al mopperend weer aan het werk gaan? En dat wisten die joden wel! Ja, mijnheer, die voddenjoden dat is een veel soeps, hoor!"

Uit den Amsterdamschen Jodenhoek

De firma Weinthal & Co. te Amsterdam heeft een filiaal in de Utrechtschestraat 104, dat beheerd wordt door een zekeren Koch, die een groot vriend der joden is en dit niet onder stoelen of banken steekt. Den geheelen dag staat zijn winkel vol met zijn joden-vrienden, die daar de politiek van den dag bepraten; natuurlijk in anti-duitschen zin. Met een vrijmoedigheid die aan het ongelooflijke grenst, worden de nachtelijke aanvallen der Britten er besproken. Er wordt braaf op losgefantaseerd en de joden-klanten in den winkel nemen daarbij geen blad voor den mond. Hier worden fluistercampagnes op touw gezet, trachten de joden elkaar moed in te spreken en gesterkt door hetgeen zij over en weer verteld hebben en in het bezit van hun sigaren en cigaretten verlaten zij den winkel.

Komt evenwel een ariër in den winkel, dan is er vaak plotseling niets anders voorradig dan sigaretten van 90 ct. en meer per doosje om van sigaren maar niet te spreken. Die schijnen alleen voor de joden bestemd te zijn. Een ariër kan nog zoo volhardend elken dag den winkel binnengaan en er om één of twee sigaren vragen; het heeft geen doel. Meneer heeft er geen voorhanden. De winkel is slechts een paar uur per dag geopend; den overigen tijd besteedt de winkelier aan het rondbrengen van pakjes. Zijn die wellicht voor de allergrootsten onder de joden, die liever niet gezien willen worden? Hoe het ook zij; er moet aan deze bevoorrechting van joden-klanten en -vrienden een einde komen. Er is daarvoor maar één oplossing n.l. een algemeen verbod voor joden tot het koopen bij niet-joden. Aan een jood moet het betreden van een winkel, die niet in de jodenwijk is gelegen, worden verboden.

De joden schijnen nog niet hard genoeg aangepakt te worden. Te oordeelen naar de amusementsgelegenheden, die het woestijnvolk worden gegeven en naar hetgeen daar geboden wordt, hebben zij het niet slechter dan voorheen. Zij amuseeren zich goed en er is eigenlijk geen verschil met vroeger. In plaats van naar het Concertgebouw enz. te gaan, bezoeken zij nu de drie joden-schouwburgen, die elken avond stampvol zijn.

Ook de reclame voor het concertbezoek wordt op dezelfde wijze verzorgd als vroeger. Buiten de jodenwijken ziet men eveneens affiches voor de jodenconcerten. Is dat geoorloofd? Zoo ja, waarom? Wat hebben wij te maken met de joden-concerten, die niet voor ons bestemd en toegankelijk zijn? Het moet verboden worden, dat aanplakbiljetten voor joodsche amusementsgelegenheden worden opgehangen in arische winkels, dan wel voor de ruiten worden geplakt.

Men kan b.v. in den winkel van den pianohandelaar V. J. Verkruisen, Stadhouderskade (!) 116 te Amsterdam, een affiche van de Mozart-concerten zien hangen, naast het aanplakbiljet van den joodschen schouwburg. De joden behoeven ons niet in kennis te stellen van het geen zij onder elkaar beleven willen!

Een nationaal-socialistische diamantbewerker bezocht eenige maanden geleden in een zakelijke aangelegenheid het Rijksbureau voor diamant. Wie schetst zijn verbazing toen hij de meeste heeren van dit kantoor met een Unie-speldje op hun jas zag. Toen hij daarover zijn verwondering uitsprak, werd hij — volgens zijn zeggen — smadelijk uitgelachen. Op zijn vraag, waarom men op dit bureau toch zoo bijzonder vriendelijk voor de joden was, antwoordde een der heeren, dat men „in 't geheel geen hekel aan de joden had".

En dat, terwijl 90 pct. van deze Unie-heeren geen korrel suiker van een diamant kunnen onderscheiden en toch de lakens in het diamantbedrijf uitdeelen.

Waarom is hier geen geschoold personeel? Waarom geen ariërs uit het diamantbedrijf, die volkomen op de hoogte zijn van het vak, in plaats van ongeschoolde Unie-leden en andere tegenstanders van de nieuwe orde?

Kan de secretaris-generaal van het Departement van Handel, Nijverheid en Scheepvaart hierin geen verandering brengen?

Toen Hitler de macht in Duitschland overnam, waren er tal van joden-zakenlieden, die hun aandeelen hals-over-kop lieten overschrijven op naam van den een of anderen stroman, die ploertig genoeg was zich daarvoor te leenen.

Dit camoufleeren of tarnen kwam vooral in de filmbranche voor. Natuurlijk hield het verstoppertje spelen op den duur geen stand en de nieuwe regeering maakte er spoedig een einde aan.

(Vervolg op pagina 14)

Stalin's „Tweede Front"

Ik heb respekt voor Vader Stalin:
De oude roover houdt zich taai,
En blijft, al krijgt hij niets dan klappen,
Zich woedend weren, als een haai!
't Is waar, het kan hem toch niet baten,
Zijn ondergang dreigt meer en meer,
Maar, als hij 't loodje legt, in 't einde,
Dan wil hij dat toch doen als „heer"!

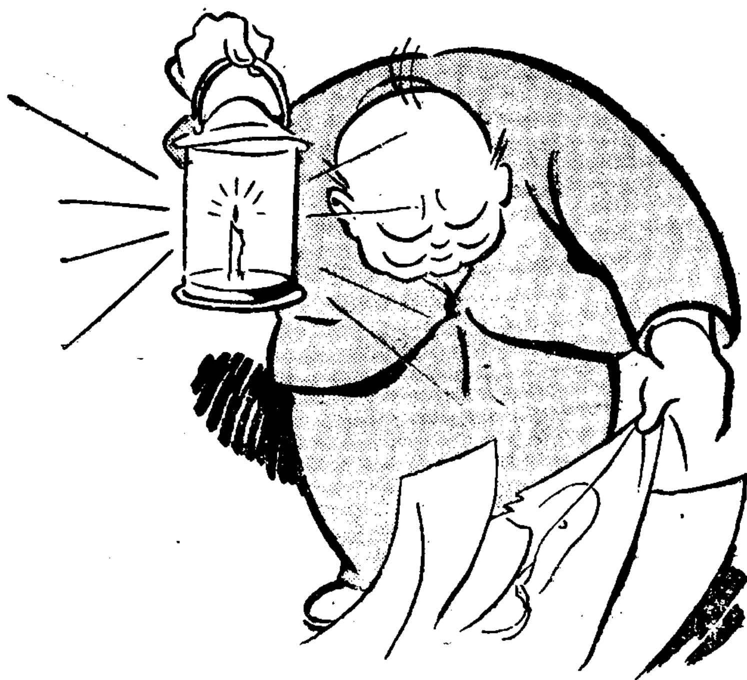
Zijn vriendschap met den whisky-Winston
Heeft 't juist begrip hem bijgebracht,
Hoe hij als „heer" zich moet gedragen —
(Het zit hem in de kleederdracht!)
Want in het land der „gentel"-lieden
En in de stad van schijn-fatsoen,
Daar geldt het als een evangelie,
Dat goede kleeren het „hem doen".

.... Daar geldt het als een evangelie
Dat goede kleeren het „hem doen"

Al ben je slechts een vuige roover,
Al ben je een Noordzeepiraat,
Als je in Londen bent, dan kom je,
Niet zonder hoogen hoed op straat.
Al zijn je zonden als scharlaken,
Al is je ziel zoo zwart als git —
Je zorgt maar altijd, dat je boordje
En ook je „front" behoorlijk zit!

Vriend Stalin r[illegible]emt het braaf ter harte
En wenscht — en krijgt het ook terstond —
(De Russenbloes ging in de lorren)
Een keurig opgestreken „front".
Ook is het ruimschoots uitgemeten:
De Finnen helpen dapper mee,
En Stalins „front" reikt (ongelogen!)
Van Witte — tot aan Zwarte Zee!

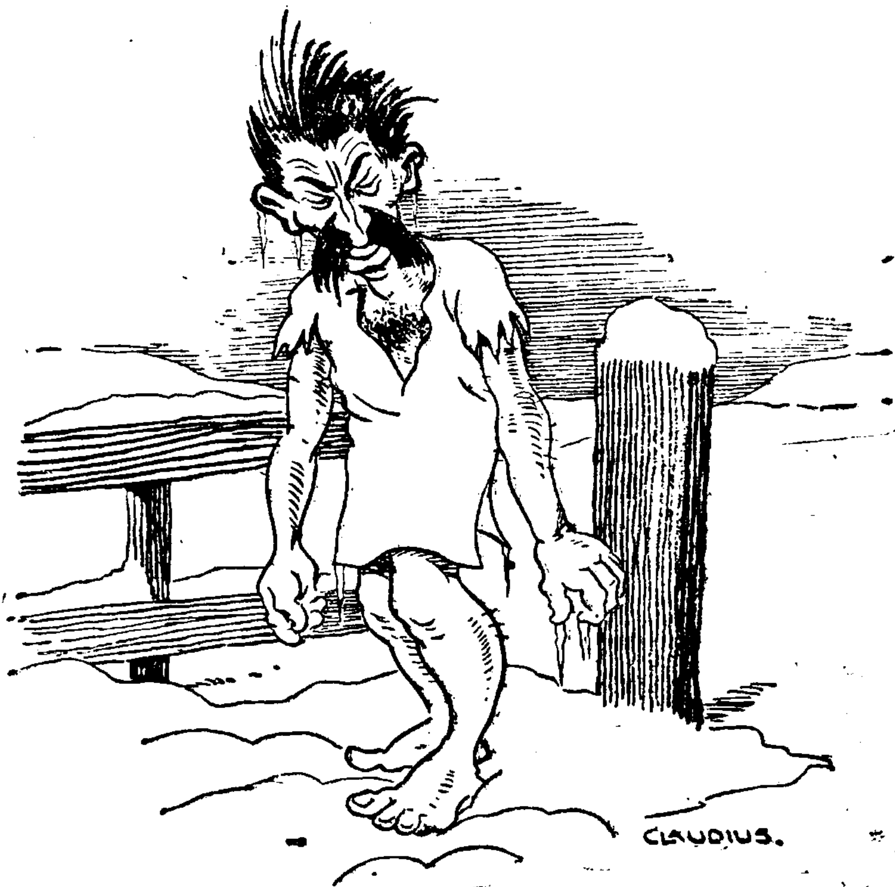

Hij zoekt van Duinkerken tot Kreta
Een tweede frontje.... 't is er niet!

Ook kreeg Stalin van Winston Churchill
Een invitatie: „Kom eens hier,
Maar steek een kruikje Wodka bij je:
Het wordt een avond van pleizier."
Nu was die Jozef graag gekomen,
Maar.... hij zit leelijk opgeknapt:
Zijn frontje is niet schoon, och arme!
De Duitscher had er op getrapt!

Ziehier, mijn vrienden, dus de reden,
Dat Stalin brief op boodschap zond
Aan zijn vriend Churchill, om hem spoedig
Te helpen aan een „tweede front".
Maar Winston kan hem óók niet leev'ren,
Hoe dringend Stalin het gebiedt —
Hij zoekt van Duinkerken tot Kreta
Een tweede frontje.... 't is er niet!

Wie helpt nu onzen braven sukkel?....
Waarachtig, misschien is 't vriend Yap:
Een tweede front — vanuit Mandsjwoeko..
Dat is nog eens een goede grap!
Want anders blijft onz' arme Stalin,
't Gemoed bedrukt, het hart beklemd,
Met zijn vaneêngereten frontje
Hier voor schandaal staan in zijn hemd!

H.T.M.-menschen en Winterhulp

Als collectant voor de Winterhulp is men nu eenmaal gewend ergerlijke, soms weerzinwekkende ervaringen op te doen. Ze zijn echter meestal te onbeteekenend om er ruchtbaarheid aan te geven. Eén staaltje willen wij onzen lezers niet onthouden. Door zekere bemoeienissen — wij meenen van het N.V.V. — ontving het personeel van de Haagsche Tramweg Maatschappij dezer dagen een extra-uitkeering ten bedrage van een week loon. Een pracht-gelegenheid voor een collectant der Winterhulp zich op te stellen voor het gebouw, waar het geld aan een zeer talrijk personeel werd uitbetaald!

Wij geven den lezer te raden, hoeveel daar werd ontvangen. Mogelijk heeft u reeds een getal in guldens in uw hoofd?

Slechts enkele dubbeltjes was het resultaat, plus voor zeker honderd gulden vloeken en verwenschingen. De heeren van de HTM toonen wel een juist begrip voor den nieuwen tijd, tenminste voor zooverre het betreft het innen van een week extra loon! Voor de rest slechts een schandelijk tekort aan sociaal medegevoel.

Zou het geen tijd worden, dat de directie bij zulke gelegenheden eenvoudigheidshalve 'n flink percentage als bijdrage Winterhulp aftrok?

Daarna mogen ze gerust een nummertje vloeken!

Brieven van lezers

HET MISDEELDE KIND

Een Haagsche lezer zendt ons een foto van de bekende propagandaplaat voor de nieuwe kinderpostzegels en teekent hierbij het volgende aan:

Geachte Redactie,

Vermoedelijk zal de door mij hierbij ingesloten narigheid U ook wel onder de oogen gekomen zijn, maar men kan niet weten! Ik neem daarom de vrijheid U dit uit het Vaderland van 1 December j.l. geknipte, met het W.H.W. ongestoord concurreerende en mooi geillustreerde tarief (dat 5, zegge 5 jaren geldig blijft!!) toe te zenden.

Wat mij het meest hindert is het on-nederlandsche misdeelde kinderkopje en niet in het minst het toegevoegde: „want derzulken is het hemelrijk"! Let wel: er wordt wéér gepaaid met het hemelrijk — ten overstaan van „het Derde Rijk" natuurlijk!

Volgens mij stinkt de geheele tendenz naar Reactie! Welke geur niet eens meer zóó opvalt, omdat we aan deze parfums zoo langzamerhand schijnen te moeten gaan wennen. Een bericht als het hierbij ingeslotene past wonderwel in den tijd van vóór den 10en Mei 1940 en ik geloof, dat ik er niet veel naast ben, als ik beweer, dat we hier nog midden in dien tijd zitten, liggen, staan, leven, sterven: al lijkt een en ander anders! En ik vermoed ook, dat de aandacht, die aan de „misdeelde jeugd, die het toch niet kan helpen, dat zij in dergelijke omstandigheden verkeert", geschonken wordt, er alleen is om de hier in gang zijnde jeugdverpesterij op groote schaal te camoufleeren. Trouwens, een dieper ingaan op deze materie leidt tot nóg meer ontstellende conclusies wat betreft de achtergronden van deze fraaiigheid.

Heil Hitler!

M.

NOG JODENVERTROETELING IN HET TEHUIS VOOR OUDEN VAN DAGEN?

M.H.,

Als abonné op de Misthoorn, las ik in uw blad van Zaterdag 20 September over den toestand in het W.Gasthuis en dat nu de joodsche patiënten van de arische gescheiden zijn. Nu wilde ik u vragen of er niet eens een onderzoek ingesteld kan worden in het Tehuis voor ouden van dagen in de Roeterstraat te Amsterdam. Daarover vernam ik, dat de joodsche gasten in dit huis er beter aan toe zijn dan de Arische.

De joodsche gasten krijgen, zittende aan één tafel met de arische, van wie het eten slecht te noemen is, aparte maaltijden, heerlijke gekookte visch met een botersausje.

Het gebeurde, dat ze het niet op konden; dan werd het onder de ariërs verdeeld. Op een vraag aan de hoofdzuster: „waarom kunnen wij dat ook niet krijgen?" werd geantwoord: „daar is niets aan te doen, want dat komt uit de Israëlietische keuken."

Daar moet ten slotte ook maar eens een eind aan komen.

Hoogachtend,

Amsterdam. D. D.

EEN VERKAPTE JODENZAAK

Geachte Redactie,

Onlangs kwam mij uit zeer betrouwbare bron het volgende feit ter oore. Bij „Sheherezade", een der bekendste bloemenmagazijnen in Den Haag (Noordeinde hoek Hooge Wal) stond als hoofd de jodin Broekhuizen. Nu is in verband met de ariseering de jodin Broekhuizen getrouwd met den ariër Nachtegaal, die nu in naam hoofd van de zaak is; in feite staat de jodin nog in de zaak. Nu komt het mooiste. Deze zaak verdient op het oogenblik zeer goed aan nationaal-socialistische instanties en vooraanstaande nationaal-socialisten. Begrijpelijkerwijze gaat het bij deze klandizie de jodin zéér voor den wind. Is het niet iets voor U om deze zaak eens goed te ariseeren?

Met nat.-soc. groet,

Den Haag. P. J. B.-S.

HEER, GEEF HUN MEER WIJSHEID....

Ik meen het onderwerp wel zoo te mogen beginnen, geachte redactie, want het geval deed zich voor in het R.K. Ziekenhuis te Nijmegen en heeft zich als volgt afgespeeld.

Door een ongeluk, dat mij was overkomen, was het noodzakelijk dat ik werd opgenomen in het ziekenhuis. Nauwelijks was ik in de spreekkamer, of de zusters (natuurlijk Unie-gezinden) ontdekten mijn gesp met het hakenkruis. De gezichten veranderden op slag, maar ik stoorde mij er niet aan. Op de zaal gekomen lag ik tusschen Unie-klanten en haters van het nationaal-socialisme. Zooals te begrijpen valt, kreeg ik veel bezoek van kameraden en de overige bezoekers in de zaal konden mij niet zien. Bij de radio-berichten werd de stekker eruit gehaald en mocht soms per ongeluk de radio aanstaan, dan heette alles gelogen. Ik hield mij zoo veel mogelijk in. Aanvankelijk werd ik verpleegd door 'n zeer jong meisje en toen ik een andere verpleegster vroeg, werd mij dit pas na veel moeite toegestaan. De sacramenten werden mij geweigerd, omdat ik nationaal-socialist was.

's Middags kwam de rector (een Unieklant) de zieken bezoeken. Met iedereen maakte de Eerwaarde een praatje, maar bij mij verdween hij direct weer, toen hij, in antwoord op zijn vraag of ik nationaal-socialist was, hoorde, dat ik aangesloten was bij de N.S.N.A.P. — Dergelijke geloofsverkondigers kennen hun eigen plichten niet meer.

Heer, geef hun meer wijsheid!

Nijmegen. Heil Hitler!

H.

JODEN ZWENDELEN VERDER!

L.S.,

Naar aanleiding van Uw artikel in „De Misthoorn" d.d. 22 November vestig ik er Uw aandacht op, dat er ook in Den Haag nog sluwe joden wonen, die, zij het ook met gewijzigden slagzin, adverteeren in arische dagbladen.

Nu is het algemeen bekend, dat de Haagsche Courant, uit welke ik bijgaande advertenties geknipt heb, krom gaat van verkropte jodenliefde.

Want zelfs de minst ontwikkelde Hagenaar weet, dat namen als S. v. Gelder, S. Kupferschmidt en S. Joël jodennamen zijn. En daar zij niet meer mogen adverteeren: „wij koopen goud, zilver, enz.", hebben zij er nu van gemaakt: „wij verkoopen goud, zilver, enz."

Wij verkoopen GOUD, ZILVER DIAMANT, PLATINA, HORLOGES, enz.
Het bekende adres:
S. VAN GELDER
laatste huis Wagenstr. 191 b.d. brug

SPANJAARD
Wij verkoopen
Goud, Zilver en Juweelen
Westeinde 62a Telef. 331762

Wij verkoopen: GOUD en ZILVER
S. KUPFERSCHMIDT
Chr. Bruningstr. 19, bij de H.S.M.

LEDEREN JASSEN
Heren, Jongens en Dameskleding kopen wij tegen extra verhoogde prijzen. Wij kopen alles.
S. JOEL, Herderslaan 92
hk. Hobbemastr. Telef. 722620

Met nat.-soc. groet,

Den Haag. H. Z.

„Bobby"

Een lap van een advert[...] een serie avondbladen [...] wereld kond van het scho[...] feit, dat „Bobby" is wegge[...] Wie of wat „Bobby" dan [...] Een Nederlandsch minist[...] [...]en? Welneen, „Bobby" [...]d. Maar geen doodg[...] hond, doch de hond van m[...] Hannesen. 250 pop be[...] voor wie hem terugbreng[...] het voort! Zegt het voort[...]

Och ja, de wereld ken[...] zorgen. De „groote" werel[...] baar ook. Vermoedelijk [...] Haagsche hondenbepaling [...] nog een dag te laat geko[...] heeft Bobby" van zijn [...] vrijen dag gebruik gemaa[...] 'm gesmeerd. Tenzij d[...] knecht — en dit in [...] overtreding van de stren[...] ders van mevrouw — [...] toch vrij heeft laten ron[...] toen het beestje bij de ver[...] van dat noodzakelijke [...] dat honden nu eenmaal [...] werd uitgelaten. Arme „[...] arme mevrouw Hannesen [...] vooral... arme huiskne[...]

250 gulden belooning, [...] advertentierekening van [...] eenzelfde bedrag. Als d[...] helpt, helpt niemendall [...]

De vrijgevigheid deze[...] sche plutocrate nu het er[...] haar weggeloopen hond[...] terug te krijgen — 'n mage[...] schijning vermeldt de ad[...] tie er nog laconiek bij — [...] gens wel typeerend. Het [...] hier de vervulling van een [...] wensch, van een persoon[...] lang en dan wordt er niet [...] gekeken. Maar zou het [...] bescheiden zijn, eens a[...] vrouw Hannesen te vragen [...] tuurlijk, eerst moet „Bob[...] rug zijn — voor welke be[...] zij inteekende op de lijst[...] „Winterhulp Nederland"?

Wij wenschen onze [...] vriendin veel succes. Do[...] zoeken indien het misloop[...] gaat naar Kerstmis en een [...] te verschijning behoeft nie[...] mager te blijven — van [...] beklag verschoond te blij[...]

BOEKBESPREKING

Het oude Nederlandsche leger en de nieuwe Germaansche weermacht

Het boek van W. H. M. van den Hout: „De Kruistocht van Generaal Taillehaeck", geschreven onder den schuilnaam Willem W. Waterman *) zou men kunnen beschouwen als de proloog tot een epos „Naar den Nieuwen Tijd".

Welke Nederlandsche kunstenaar in staat zal blijken een dergelijk epos te wrochten, weet ik niet. Wèl weet ik dat W. H. M. van den Hout de kans, die hem bij het bewerken van de stof voor dit boek geboden werd, om het geheel te laten groeien tot een machtig en hooggestemd verhaal van lijden en strijden en overwinnend schouwen in de toekomst dezer [illegible]gen, onbenut voorbij heeft laten gaan. Daardoor is zijn boek voor hen, staande *in* den nieuwen tijd, in de nieuwe wereld, bouwen aan haar grootheid, slechts een beeld, een [illegible] herinnering aan iets, dat het [illegible]den schokkend bewoog, maar [illegible]de toekomst geen zin meer heeft en reeds wordt vergeten.

Voor anderen echter, die — zooals de schrijver — met geheel hun wezen nog vastgeslagen zitten aan het verleden, kan de kruistocht van Generaal Taillehaeck wellicht het be[illegible]vend maken, dat er honderden duizenden in dit land waren, die hebben gestreden, om een verrot en verworden bestel te restaureeren. Niet allen waren Taillehaecks; neen, zij stonden op vele posten en zij waren vaak onbeduidende lieden, maar zij streden voor hun groote doel, gelijk die generaal.

Uit zekere passages in voorwoord en naschrift wordt ons duidelijk, dat de schrijver in generaal Taillehaeck in de eerste plaats zijn eigen persoonlijkheid weergeeft. De strijd van Taillehaeck is *zijn* strijd, de mislukking is *zijn* mislukking. En *juist* door den sterken persoonlijken inslag van dit boek moeten wij het betreuren, dat de auteur geen nationaal-socialist is. Vele goede boeken in Nederland worden geschreven door niet-nationaal-socialistische dichters; enkele onderwerpen kunnen wellicht zelfs beter door hen behandeld worden. Maar dit boek had het werk moeten zijn van een belijder der volksche wereldbeschouwing. Dàn immers zou de auteur niet hebben volstaan met te wijzen op den ondergang van onze zoo weinig roemruchte Nederlandsche weermacht, maar zou hij over de puinhoopen van het verleden héén wijzen op het nieuwe dat verrijst. Zijn blik zou verder zoeken dan de horizon van het heden en hij zou, wat nu een „sinistere profetie" is gebleven, hebben verheven tot een boodschap des heils.

Wanneer de schrijver zegt, dat de catastrofe van Mei was te wijten aan „de verdeeldheid van een staat, die niet krachtig werd geregeerd, maar een speelbal was van elkaar bestrijdende partijen", en aan „de ondermijning van zijn geestkracht, die door een kortzichtige regeering werd getolereerd,"

dat het gevaar schuilde in den „kruideniersgeest, de mentaliteit van de menschen van de vloekverboden en de commissies en den zomer- en wintertijd",

dat het leger „noch soldatesk dacht, noch militair reageerde, een bonte verzameling burgers, die stelselmatig werden vergeven met rhetoriek en valsche inlichtingen en opgevroolijkt werden met verhalen over hun eigen macht en kracht,"

dat de compensatie voor het gebrek aan innerlijke kracht gezocht wordt in „het holle gezwets, het krampachtig terugwijzen op onze fiere voorouders, het „hoera-patriottisme", het pijnlijk-pogen correct te zijn, het niet-durven toepassen van nonchalance, die samengaat met volkomen beheersching van het eigen „ik" en van anderen",

en dat het de hoera-patriotten waren, „die op den dag van den wapenstilstand òf vol vreugde waren, òf theatraal de meest fiere taal uitsloegen en krokodillentranen weenden,"

dan zijn wij dat — gelijk zoovele andere dingen — roerend met den schrijver eens.

Inderdaad, het v e r v a l, de o n t a a r d i n g, de v e r s l a p p i n g en den weg naar den ondergang zijn door Van den Hout juist en treffend weergegeven. De o o r z a a k van dat alles echter vermocht hij niet te doorgronden en een oplossing kon hij dientengevolge evenmin aan de hand doen. Des schrijvers meening komt wel het best tot uitdrukking in de zinsnede: „En er bestaan geen verzwakte naties...."

Er bestaan wèl verzwakte naties en *wij waren er een.* De grondoorzaak van alle ellende, die over dit volk gekomen is, is zijn verzwakking, zijn verslapping, zijn krachtsinboeting. En waardoor?

Doordat de bronnen der volkskracht, die gelegen zijn in het bloed en den bodem, door het volk werden miskend, zooals zij door zijn christelijke en democratische leiders werden bespot en bespuwd.

Wanneer dit volk terugkeert tot de beleving en belijding van de hooge werkelijkheden van het nationaalsocialisme, dan zal het daarin, in *dat* geloof en in *die* wetenschap, zijn volkskracht hervinden. Dan zal het zijn verzwakking en ontkrachting te boven komen en opnieuw als innerlijke en uiterlijke machtsfactor in de wereld verrijzen.

Een middel ter bereiking van dit doel is de weermacht. Een weermacht, die niet slechts het s y m b o o l is van de weerkracht der natie, maar ook i n d e r d a a d alle krachten van het volk in zich concentreert, is een propagandamiddel bij uitnemendheid.

Wanneer dit volk weer e i g e n soldaten onder de wapenen ziet, die zich bewust zijn, dat zij als hoogste taak hebben de Germaansche wereld naar alle zijden te beschermen tegen welke indringers ook, dan zal de idee der volksweerbaarheid óók geestelijk gemeengoed der natie worden. Onze taak in dezen stormhoek van Europa is een zware, maar tezamen met de duitsche broeders zullen wij haar kunnen volbrengen. De vorming van een eensgezinde, germaansche weermacht, waarin de bezielende kracht van het moderne duitsche soldatendom leidinggevend is, is noodzaak. Eerst met het voorbeeld van wat mogelijk is, voor oogen zal men ook hier de hoogste ontplooiing kunnen bereiken.

De ontwikkeling van den internationalen toestand maakt het noodzakelijk ook aan onze kust sterke krachten te concentreeren. Dat wij van deze krachten nog steeds geen deel uitmaken is betreurenswaardig. Wij zijn er van overtuigd, dat duizenden Nederlanders, die reeds in hun hart gekozen hebben voor de germaansch-europeesche herordening, óók bereid zijn daaraan in deze landen daadwerkelijk mede te werken. Velen van hen waren niet in staat opgenomen te worden in de SS of zich te melden voor den strijd in het oosten. Zij zullen wèl in staat en bereid zijn in dit land hun beste krachten te geven voor de verdediging van eigen bodem. Moge daarom spoedig kunnen worden overgegaan tot de instelling van opleidingskampen voor de nederlandsche leden van de germaansche weermacht!

Het boek van Van den Hout kan velen niet-nationaalsocialistischen volksgenooten de oogen openen voor de feilen van het verleden waaraan zij zoo dikwijls met weemoed terugdenken. Moge het anderen aansporen de mogelijkheden en noodwendigheden der toekomst bloot te leggen en zich in te spannen, met alle geestdrift die de groote zaak mag eischen, het volk daarvoor te winnen!

Locht.

*) Uitg. De Residentiebode, 's-Gravenhage — ing. f 3.90, geb. f 4.95.

De Joden in het protectoraat op hun nummer gezet!

Het protectoraat Bohemen en Moravië — het gebied, dat van Tsjecho-Slowakije overbleef, nadat de door Slowaken bewoonde Slowaaksche staat en het door Duitschers bewoonde Sudetenland ervan afgescheiden waren — omvatte grootendeels een tsjechische bevolking, die in totaal (16 Maart 1939) 6.8 millioen zielen telde, waaronder 25800 Duitschers, in groepen, die in Praag, Brünn, Iglau, Olmütz, Moravisch Ostrau en Wischau eilandsgewijs verspreid wonen. Zij vormen aldaar belangrijke centra van landbouw, mijnbouw en industrie: granen en beetwortels, die o.a. ook tot bier en suiker verwerkt worden, steen- en bruinkolen, ijzer en andere metalen, wapenen, terwijl ook glaswerk reeds lang tot de voornaamste uitvoerproducten behoorde.

De joden uit het Sudetenland hadden reeds in September 1938 hun toevlucht bij de Tsjechen gezocht, waar ze met vreugde werden ingehaald, omdat men van hun zoogenaamde groote gaven op economisch en handelsgebied veel voor de toekomst van het sterk verkleinde land verwachtte. Bovendien was dit ook voor de joodsche emigranten uit Duitschland (1933) en uit het vroegere Oostenrijk (1938) een gezochte wijkplaats geweest, zoodat het aantal joden bij de stichting van het protectoraat op 200.000 was te schatten(pl.m. 2.94 pct. der bevolking), waarvan 110.000 in Praag. Wel verlieten reeds bij de instelling van het protectoraat een groot aantal joden dit gebied, maar 160.000 van die „reine zielen" (volgens den Talmoed) bleven er toch nog wel over, genoeg om onrust te zaaien. En in Praag bereikte zelfs het percentage joden nog het cijfer 10 en de gevolgen laten zich denken, wanneer men slechts Amsterdam voor oogen houdt. Sluikhandel en woeker bloeiden welig: joodsche woonhuizen werden warenhuizen, joodsche café's werden producten- en warenbeurzen, waar de omzet enorme winsten opleverde, hetgeen met omkooperij en bedrog op groote schaal gepaard ging om de economische maatregelen der regeering te ontduiken. En hiertoe verleenden aanzienlijke tsjechische kringen dikwijls hun medewerking, niet alleen uit het bedrijfsleven, maar ook regeeringsambtenaren en intellectueelen. In elk geval vormden echter de joden de drijvende kracht. Binnen twee jaren had het uitverkoren volk zich weer onmogelijk gemaakt.

Tenslotte zag de protectoraatsregeering zich genoodzaakt tot radikale maatregelen tegen het jodendom over te gaan en alle tsjechische saboteurs in de regeering, die met het jodendom hadden geheuld, te ontslaan. Den joden werden als voorloopige maatregel bepaalde woonwijken aangewezen, hetgeen natuurlijk de verontwaardiging der tsjechische jodenvrienden heeft gewekt; maar in de overige bevolking werden reeds stemmen gehoord, die vorderden, dat zoo spoedig mogelijk met de joden ook die jodenvrienden uit het land gezet zullen worden. En de uitwerking daarvan en van de maatregelen der protectoraatsregeering is reeds duidelijk merkbaar in het aantal joodsche en tsjechische koffers, dat gepakt staat om met hun eigenaars bij de eerste de beste gunstige gelegenheid, die zich zou voordoen, het protectoraat te verlaten.

Toch is ook nu reeds een gunstige uitwerking van de regeeringsmaatregelen tegen de joden en hun tsjechische vrienden aan den dag getreden. Zoo heeft b.v. de tsjechische vakvereenigingscentrale in Praag door middel van aanplakbiljetten het volk aangespoord om mede te werken bij de bestrijding van den sluikhandel en van den woeker. Een jaar geleden zou dit door den invloed der joden in die Centrale niet mogelijk geweest zijn. Het zou als in strijd met de „Tsjechische Volksziel" verworpen zijn.

(Naar een artikel in den (Westd. Beobachter)

Joden in de film

De joden beheerschten in de jaren 1915-1933 in Duitschland niet alleen het politieke en economische leven, kunst en wetenschap; zij waren voor alles toonaangevend in de filmbedrijven.

Vooral in de z.g. speelfilms, waardoor „de openbare meening" werd gevormd, overheerschten joden of joodsche invloeden.

De joden konden frank en vrij hun doelstellingen nastreven en het volk doordringen met den joodschen geest. Daarbij werden de joden-filmleiders broederlijk gesteund door joden-redacteuren en -uitgevers, die met hun pers, de filmfabrikanten in de hand werkten. „Der Filmkurier", „Der Film", „Lichtspielbühne", „Kinomatograph", waren geheel in joden-handen. Ook in ons land was zulks het geval. De jood Levison in den Haag gaf de voornaamste bladen op filmgebied uit.

Niet slechts in Duitschland was alles wat met de film te maken had, in joden-handen, vooral ook in Amerika hield de ontwikkeling van het filmwezen in joodschen geest, gelijken tred met Duitschland. Daar zijn het voornamelijk de joden-emigranten geweest, die alles wat met de productie van de film te doen had, in handen hebben genomen. De Amerikaansche joden, de gebrs. Warner (schoenmaker en rijwielhersteller); vader en zoon Loewe (kleerenreizigers); Fox, die uit Hongarije kwam en daar Fuchs heette; Goldfish uit Russisch Polen, die zich in Amerika Goldwyn noemt; Adolf Zucker (reiziger in handschoenen), eveneens uit Hongarije en hoe zij allen heeten mogen, die als gelukszoekers naar Amerika kwamen; — zij beheerschen — ook nu nog — het geheele filmwezen daar. Het werd een wedstrijd tusschen de geëmigreerde joden om de vernietiging van de Europeesche ziel. Als een horde wilde dieren, die men plotseling de kooi opent, stortten de joden-filmmagnaten zich op de naive massa, die aan de bioscoop gewoon was geraakt en geen weerstand kon bieden. De joodsche zucht naar winst werd geketend aan de laagste instincten van het volk. Sensatie-films en sexual-films waren aan de orde van den dag. Zoo werd in Duitschland in den zomer 1919 een film aangekondigd met den titel „Koorts", waarvan het speelplan de volgende rolverdeeling gaf:

Straathoer,
Nog een straathoer,
Hypnotiseur,
Hoerenwaard,
Hoerenwaardin,
Hoer,
Pooier,
Gokker.

In de film „De gele dood" roofden drie kerels de vrouweneer; een pogrom, meerdere moorden en zelfmoorden kwamen er in voor, terwijl de meeste handelingen van deze met veel bravour als 100 pCt. amusements- en sensatiefilm aangekondigde producten, speelden in misdadigers- en gangsterskringen, in opiumhuizen en speelholen, in nachtasyls en gevangenissen.

Toen deze films ten slotte door het publiek in Duitschland veroordeeld werden, probeerden de joden-filmkapitalisten het op een andere manier. Zij gebruikten de wetenschap als dekmantel voor hun smerige producten.

De jeugd werd in dit soort films gewaarschuwd voor de gevaren, die haar bedreigden. De eerste films stonden onder 't protectoraat van 'n comité, dat zich noemde „de bestrijder van den internationalen handel in meisjes" en droegen de titels „De witte slavin" en „Hyena's der menschelijke driften". Deze films liepen vooral in de kleinere provincieplaatsjes, waardoor vele jonge meisjes voor de eerste maal in hun leven hoorden en zagen wat voor zonden er wel in de wereld begaan worden. Menige jonge man heeft door deze films voor het eerst kennis gemaakt met de broeinesten der wellust. Onder medewerking van de „vereeniging ter bestrijding van de geslachtsziekten", werd een zoogenaamde „voorlichtingsfilm", onder den titel: „Er zij licht" opgevoerd. Een andere „voorlichtingsfilm" met titel „Paragraaf 175" behandelde de homosexualiteit.

Daarbij bleef het echter niet. Tusschen de Amerikaansche en Duitsche joden-filmdirecteuren werd overeengekomen, dat geen film in beide landen zou loopen, waarin de joden beleedigd werden. Zoo werd b.v. van den Christusfilm „De Koning der Koningen", die ook in ons land heeft gedraaid onder de regie van Cecile de Mille, een heele rij van handelingen geknipt, omdat de joden er al te duidelijk in het volle licht waren geplaatst.

In Duitschland werden destijds films geproduceerd, die het militarisme bespotten en belachelijk maakten. Wij hebben dit soort ook in ons land gezien. De joden Bressart, Arno Speijer, Norbert Falk, Robert Liebmann en andere speelden er de hoofdrollen in, of waren er regisseurs van.

Gelukkig kwam er in Duitschland een einde aan deze „verheffende" films. In 1933 werden voor het filmwezen door de nat.-social. regeering richtlijnen uitgestippeld, die weldra in wetsartikelen werden vastgelegd. Land, ras, volk en God werden van stonde af aan genoemd als basis, waarop de nieuwe filmproductie gebouwd werd.

De Duitsche staat werd mede verantwoordelijk gemaakt, wat tengevolge had, dat films konden verboden worden, die nat.-socialistische, religieuse of zedelijke waarden beleedigden.

De geschiedenis der volkeren is rijk aan joodsche rooftochten, maar wat Duitschland tijdens de z.g. revolutie van 1918 alleen al in de filmindustrie aan jodenschandalen heeft beleefd is met geen pen te beschrijven.

Daarom moeten ook wij, Nederlanders, groote waardeering hebben voor hetgeen thans in Duitschland op filmgebied wordt geproduceerd. Dat wij door voor ons geheel nieuwe ideeën uit onzen tragen gedachtengang worden opgeschrikt, moge voor de pers, die ons volk van voorlichting moet dienen, geen aanleiding zijn, zich te bedienen van nietszeggende en versleten phrases, die ons „christelijk" volk een reeks van jaren door joodsche en z.g. christelijke schrijvers is opgediend.

Winterhulp „Nederland"

De collectant draait zich door de deur naar binnen en wordt weldadig omwolkt door de warmte van het groote café.

Velen zitten daar. Voor zich een glas met wijn of een borrel. Kellners komen op den eersten vingerknip toegeschoten, dragen de dranken aan en zetten ze discreet buigend en fluisterend voor den klant neer.

In den collectant komt een warme vreugde op. Zij, die hier zitten, zij die zich de luxe kunnen veroorloven om deftig gezegd „te kunnen borrelen zàg" zullen allicht meer dan een ander denken aan hun minder bedeelde landgenooten, volksgenooten, die geen dekens hebben, geen kleeren om den winter door te komen.

Vol goeden moed aanvaardt hij zijn tocht langs de welvoorziene tafels en denkt aan die andere tafels, waar nu moeder de kinderen op hun vingers zal slaan, omdat zij zullen trachten stiekum een korst brood weg te kapen.

Bij de eerste tafel zit een dikke heer met twee dames. De heer heft het glas en zegt met vettige stem en een veelbeteekenend knipoogje tot de gichelende dames van voor der en lipstick: „Op een betere toekomst."

De rammelende bus stoort zijn overpeinzingen over die toekomst. „Nee, dank U," snauwt zijn stem.

Aan de tweede tafel wordt hem maal geen antwoord gegeven. gaat het tafel na tafel, Nederlander na Nederlander.

Dan.... achter in de zaal verheft zich een man in uniform, een gewone, heel gewone duitsche soldaat, zonder rang. En zijn stem dert: „Komm mal her, die Holländer scheinen kein Geld zu haben" hij drukt, ten aanschouwe van naar hem toegewende hoofden papiertje in de bus, een klein blauw briefje met een 10 er op.

De Hollanders, die trotsche „echte" Nederlanders, drinken rustig hun borrel verder. Zij missen zelfs het verstand om zich diep te schamen.

(Vervolg van pagina 10)

Uit den Amsterdamschen Jodenhoek

Zoo is aan de Falckstr. 53 te Amsterdam gevestigd de „N.V. Edellicht Neon", waarvan voor den oorlog de joden Kool (intusschen overleden) en Mendes de directie voerden en de aandeelen bezaten. Vlug werden den arischen boekhouder A. H. Vulsma, die voordien geen aandeelen bezat, eenige aandeelen in de hand gedrukt, terwijl hij tegelijkertijd tot directeur werd gebombardeerd. Deze heer is de strooman van den jood Mendes, die waarschijnlijk nog de winst opstrijkt.

De jood Louis Klein heeft aan de Lairessestr. 148 te Amsterdam het uitgeversbedrijf uitgeoefend, eerst met zijn schoonzoon, den jood Maurits Vles, daarna in den vorm van een N.V., waarvan hij directeur was. De jood heeft een arische medewerkster, de schrijfster Truus Eijgenhuysen tot mede-directrice benoemd; deze arische vrouw voert thans de directie.

Het uitgeversbedrijf wordt in het onderhuis uitgeoefend, terwijl de jood Klein met zijn familie boven woont. Oogenschijnlijk is dus alles in orde. Maar binnenshuis is er verbinding tusschen de bovenwoning en het bedrijf. Niemand die de jood wat! De jood Klein kan er echter op rekenen, dat zijn „woning" een einde neemt!

In Duitschland heeft men camouflage al heel spoedig in de gaten gehad. In ons land moeten glasheldere toestanden op dit gebied komen en joden als Klein zullen hun zaak dienen te verplaatsen naar de jodenwijk.

DE STEM DER PERS!

Europa bouwt het Oostland

De verovering van het gebied der Sowjetunie doet reeds in menig opzicht zijn werking gevoelen, ook op economisch en sociaal gebied. De Europeesche ruimte, die zonder het oosten een utopie zou gebleven zijn, een verwerkingscentrum zonder voldoende grondstof- en voedingsbases, neemt thans een realiseerbare gedaante aan. Het noorden wordt van den druk uit het oosten bevrijd. Oostzee en Zwarte Zee worden Europeesche binnenzeeën en staan als transportwegen voor een groote toekomst. Voor de poorten van het oude Europa ontstaat een groot kolonisatie- en investeeringsgebied voor de overschotten der continentale economische productie, zijn organisatiekracht en zijn overbevolking. Wij staan hier nog maar aan den drempel van groote mogelijkheden.

Menigeen zal nu vragen, of hier niet wat veel fantasie in het spel is. Immers hoorde het oosten voor den wereldoorlog toch ook min of meer tot het europeesche systeem, leverde daarheen en betrok waren vandaar en desondanks was Europa voor zijn grondstofimport en industrie-export op overzee aangewezen. Dezen sceptici kan men antwoorden, dat men nauwelijks genoeg reëele fantasie kan hebben, om de vraagstukken van de toekomst op te lossen. De meesten van ons hebben in het verleden te weinig fantasie gehad. De oorlog en zijn nog onafzienbare gevolgen leiden tot geheel andere verhoudingen. Dat geldt ook voor onze verhouding tot het oosten.

De wending naar het oosten beteekent n.l. meer dan een verlenging van Europa met bijbehoud van zijn tegenwoordige zwaartepunten en energiecentra. Toen aan 't einde van de middeleeuwen Amerika ontdekt werd, wendde Europa zich naar het westen, de kolonisatie van het oosten hield op. Hansa en ridderorden vervielen, het westen werd groot, Duitschland was niet meer het sterke centrum van Europa, welks energieën in de heele wereld uitstroomden en voor Europa verloren gingen. Wat beteekent het, wanneer thans het zwaartepunt weer in het oosten komt te liggen? In de eerste plaats, dat Europa zich van de wereld „emancipeert" en verder, dat het aan den opbouw in het oosten deelneemt, aangezien Duitschland het oosten niet alleen kan, maar ook niet wil exploiteeren. Het Oostland zal even groote eischen aan Europa stellen, als eens de Nieuwe Wereld in den tijd der „conquistadores' en van de blanke verovering van Noord-Amerika. In het Oostland zal een nieuw geslacht van kolonisatoren opgroeien, dat het voor vermoeid verklaarde avondland een nieuwe jeugd zal geven en kracht voor vele eeuwen van concurrentiestrijd in de wereld.

Het Oostland zal misschien een magneet worden voor het één worden van Europa. Drie dingen dragen daartoe bij, om het nieuwe Europa te doen geboren worden: de gemeenschappelijke oorlog tegen het bolsjewisme, de britsche blokkade, die het continent dwingt voor zichzelf te zorgen en de spanning tusschen Europa en Amerika. Ook als de beide eerste factoren verdwijnen, zal de laatste nog lang blijven bestaan.

De deelneming van Europa aan den opbouw van het oosten vormt het positieve tegenwicht tegen Amerika. De opgaven, die in het oosten op ons wachten zal de landen van Europa nog meer tot elkaar brengen, dan het de blokkade in den oorlog gedaan heeft. Natuurlijk wordt het oostland niet alleen door ons gevormd, het vormt van zijn kant ook den mensch. De Oost-Duitschers zullen meer gewicht in de schaal leggen dan thans het geval is. Het gevaar echter, waarvan een zweedsch econoom spreekt, dat in het oosten en duitsche „Oberklasse" zal verrussen zullen wij weten af te wenden. Hetzelfde geldt voor wat betreft een mogelijken invloed van de sowjetische economische vormen op Duitschland. Het spreekt vanzelf, dat de russische staatsbedrijven en -goederen ook onder duitsch bestuur in den eersten tijd door den staat zullen worden geleid, echter is er geen sprake van, dat daarvan een invloed in den vorm eener toenemende socialiseering zal uitgaan. Integendeel zullen duitsche methodes in het oosten worden doorgevoerd. Dat is ook reeds daarom noodig, ten einde aan het oosten voortdurend persoonlijk initiatief toe te voeren en in het westen belangstelling ervoor te wekken. Voor den wereldoorlog stonden in het westen russische aandeelen aan de beurzen hoog genoteerd. Waarom zou dat in de toekomst niet weer het geval zijn?

Naar de toestanden van voor den oorlog is geen terugkeer meer mogelijk. Het slagen van de groote onderneming in het oosten is echter vóór alles een transportvraagstuk. Het europeesche westen, noorden en zuiden vormen een groote, op het overzeeverkeer en daarmede op de goedkoope scheepstransporten ingestelde havenzône. In het oosten moet het transportvraagstuk van den grooten landkolos worden overwonnen. Een scandinavisch blad sprak reeds van Petersburg als het toekomstige Sjanghai van Oost-Europa. Het transportprobleem is het belangrijkste vraagstuk voor een europeesche exploitatie van het oosten, wanneer het den wedstrijd met de lokkende aanbiedingen van overoverzee wil opnemen.

(Berlijnsche Koerier)

De Unie in Denemarken

Het schijnt, dat men ook in Denemarken tegenwoordig met een soort „Unie" opgescheept zit, wanneer men tenminste de volgende verzuchting in de te Kopenhagen verschijnende „Kritisk Ugerevue" leest:

„En hoe prettig is het niet, nu de zoogenaamde „conservatieve" fraktie de bedreigde Tweede Internationale in den Rijksdag te hulp te zien snellen. O, wat zijn de goede mannen der Tweede Internationale nu toch nationaal geworden; het water loopt hen bijna uit de oogen, wanneer zij „Kong Christian stand" hooren of wanneer zij de oude Danebrog (de Deensche nationale vlag) zien — die zij een paar jaar geleden bijna vergeten hadden. En dé „nationale" rechterzijde, deze beste, eerlijke lieden, die zich slechts in Danebrogvlaggen kleeden en met den mond van nationale samenwerking spreken, zij, die het bijna een menschenleeftijd lang als de reden van hun bestaan beschouwden, tegen het Internationalisme te strijden, zij houden nu hun beschermende vleugels boven de mannen, die ons gesuggereerd hebben, dat zij daarvoor streden. Wanneer dit de oogen der Denen niet voor den zwendel in de nationale samenwerking kan openen, dan is er niets, wat daartoe in staat is."

Wij geven den Denen echter niet veel hoop. Zij verschillen immers in geen enkel opzicht van onze eigen brave S.D.A.P.-ers, die vroeger met de gebalde vuist achter een roode vlag liepen en nu op den verjaardag van onze Willemien goudsbloemetjes voor de ramen zetten en met een uitgezaagd dubbeltje liepen, toen het nog mocht. En hun „Nationalen" zijn van hetzelfde slag als onze Nederlandsche politieke pastoors en dominées, die zalvend over onze „Russische bondgenooten" bazelen en de Gemeente troosten met een of ander vers, na moeizamen arbeid opgediept uit de duistere hoeken van het Oude Testament, waarin bewezen wordt, dat de Heere toch met Engeland is. Men moet voor deze gevallen trouwens ook niet al te veel moeite doen. Zij zijn hopeloos en kunnen hoogstens later nog eens als een soort kermisattractie den volke tot vermaak dienen.

(Holl. Post)

Tweeërlei geesteshouding

Het Duitsche volk weet, waarvoor het strijdt. Het is ook bereid, voor dat doel zijn offers te brengen. Het Britsche volk echter weet, zoomin als het Fransche dat wist, waarvoor het dezen oorlog eigenlijk voert. Het is ook niet bereid voor dit „luchtledig" wezenlijke offers te brengen. Zoolang het geen of slechts geringe offers bracht, en meenen kon, dat alleen de vaag gehate Duitschers en de even vaag beklaagde „neutralen" het slachtoffer zouden worden, aanvaardde het den oorlog als beweerde noodzaak. *Op het oogenblik echter, dat de volle oorlogslast op het Engelsche volk drukken gaat, ontkomen ook de verantwoordelijke Britsche regeerders niet aan het volksgericht. Zij hebben den oorlog niet alleen onder valsche voorwendsels, maar ook zonder voldoende middelen ontketend en weten dat. Zoodra ook het Britsche volk dat weten zal, is het met hun rijk gedaan.*

Dáárom jammert de Britsche regeering over nachtelijke luchtbombardementen: ze brengen den oorlog met al zijn verschrikkingen regelrecht naar het Engelsche eiland. Dáárom ontketent de Britsche oorlogsleiding een offensief in Afrika: het is de laatste kans „ver van huis".

Of het helpen zal? Nu Europa in het oosten de middelen veroverd heeft om zich onafhankelijk te maken van welken economischen of militairen oorlog ook, kan het zich de weelde veroorloven, de dingen niet te overhaasten. Het kan de eigen offers verkleinen, naarmate het de overwinning op het vasteland nadrukkelijker bevestigt.

Maar naar dezelfde mate worden de Britsche offers grooter. Ze blijven ook niet langer „ver van huis". In zijn groote rede voor de onderteekenaars van het Antikominternpact zei Rijksminister Von Ribbentrop te Berlijn:

„Het Engelsche eiland zal worden verwoest en vroeg of laat in elk geval ondergaan."

Die verschrikkelijke profetie klinkt in de ooren van de mannen, die in Engeland de zware verantwoordelijkheid voor dezen oorlog dragen. Ze klinkt in hun ooren, ook nu zij den oorlog nog meenen te kunnen voeren ver van huis.

(Storm)

AMSTERDAM

Eet mosselen bij VAN DER EIJKEN,
met bier of snaps: dan zal 't U blijken,
dat het een „goden"-eten is.
De prijs is billijk — kom maar kijken
't wordt geserveerd als bij de rijken —
gewend als men dat van ons is.
Dus ga vandaag naar VAN DER EIJKEN
gij weet bij 't scheiden van geen wijken,
Als 't klokje van elf uur er is.

CAFÉ G. H. VAN DER EIJKEN
VIJZELSTRAAT 49 — TELEFOON 31208

WIJ KOOPEN ALLE SOORTEN
OUD PAPIER
VAN DRUKKERIJEN, FABRIEKEN ENZ.
WED. C. BENDER
RUSTENBURGERSTR. 34-38 - TELEF. 95061

Wat Gorrée niet lasschen kan
Geef dat gerust den vuilnisman.
Smederij G. J. Gorrée
GER. DOUSTRAAT 3-5 - TEL. 20787

ZUIGERS
Wij fabriceeren (gieten) zuigers voor iederen motor
Alle typen FORD met olieveer onder de pen
N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstr. 425-427 - AMSTERDAM-C.

Er is maar één

W. H. MIERSEMANN
Bontwerker - - Vakdipl. Leipzig
AMSTERDAM - J. Luykenstr. 76
Telefoon 28682 - Giro 301276
Prachtige collectie Zilvervossen
BONTMANTELS naar MAAT
Pellerines, Repareeren, Moderniseeren
zaak van vertrouwen

Te Amsterdam, op 't Rembrandtsplein,
Kunt ge onder elkander ...
Maakt ... gebruik van onzen tip
En bezoekt allen **CAFÉ TRIP**
REMBRANDTSPLEIN 35 - Tel. 37157

M. ZEILMAKER — AMSTERDAM
Schrijfmachinehandel
Marnixstraat 7 — Telefoon 48616
Levering en reparatie van alle kantoormachines

ROTTERDAM

J. FRANKEN

Dames- en Heerenkleermakerij
Kleiweg 88 b - HILLEGERSBERG
COUPEURSBEZOEK DOOR HET GEHEELE LAND

SCHILDERIJEN
P. D. DOODEWAARD Kzn.
ROCHUSSENSTRAAT 52, TEL. 21956
NOORDMOLENSTR. 26, TEL. 43910

Voor beter BROOD en BANKET
H. C. PELETIER, ROTTERDAM
Benthuizerstr. 91 - Telefoon 41386

Koopt niet in jodenzaken

MEUBELEN
COMPLETE WONINGINRICHTINGEN
GROOTE VOORRADEN
LAGE PRIJZEN
huis en haard
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500
VIJZELSTR 77 A'DAM
TEL 31215 - 44825

DEN HAAG

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
MEUBELEN
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 11652 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- EN SLAAPKAMERS

Zum Klausner
Das Haus der guten Küche
Der Biere und Weine
DEN HAAG - Heerengracht 18
Tel. 11.46.93 Inh. G. W. Scherer

Gebr. TH. & L. BOERS Mzn.
RIJSWIJK Z-H. - Geestbrugweg 22
HANDELSMERK MB SEDERT 1889
Holland
Import, Engros, Export, Aardappelen, Groenten en Fruit
Telegr.: adres: Embee Rijswijk (Z.H.)
Tel. Den Haag 118643 ... 779130 - Delft 1258

TASSERON Kleedingbedrijf
GABR. METSUSTR. 74, Tel. 33.22.07
DEN HAAG
Uniformen - W.A. en P.O. - Koppels
Rijbroeken - Tuniek
ook alleen Overjassen
Stoffen van **KRANTZ & Zn.**, Leiden

NIJMEGEN

Tuinarchitectuur
Vakkundige en moderne tuinaanleg
W. L. HENDRIKS
Gedipl. tuinbouwkundige
DRIEHUIZERWEG 177
Tel. 20069 - NIJMEGEN

U zoekt geldbelegging?
Wij dienen U van advies
Adres verkrijgbaar op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

Voor alle soorten brandstoffen:
J. H. HENDRIKS
Hatertscheweg 291 — Tel. 23582
NIJMEGEN

UTRECHT

J. H. DE GROOT
Koekoekstraat 15 — UTRECHT
Goud, zilver en horloges
Herstelinrichting

GALESLOOT N.V.
Lederhandel en Schoenmakerij
Vinkenstraat 7
Telefoon 18524 — UTRECHT

Kameraden,
koopt bij kameraden
(adv.)

ARNHEM

Voor al uw drukwerk een goed adres?
Verkrijgbaar op vertoon van
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
aan Kringhuis Arnhem

Steunt ons blad

Wie zich met ingang van
1 Jan. 1942 op „De Misthoorn"
abonneert, ontvangt de tot dien
datum verschijnende nummers

gratis

Werft abonné's onder kameraden en kennissen

f 1,25 per kwartaal **f 4,75 per jaar**

K 2745